PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК III СЕРПЕНЬ — AUGUST, 1962. ЧИСЛО 8

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

ПРОМІНЬ

РІК III
Ч. 8

СЕРПЕНЬ, 1962
Виходить раз у місяць

Видає
Союз Українок Канади
Редагує Редакційна Колегія
Редакторка Наталія Когуська

Річна переплата в Канаді $3.50
Поза Канадою 4.00
Поодиноке число ..... .40

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

PROMIN

AUGUST, 1962 VOL. III
Monthly Publication No. 8

Published by
Ukrainian Women's Ass'n of Canada
Edited by Editorial Committee
Natalia Kohuska, Editor

Subscription in Canada $3.50
Subscription in other countries 4.00
Single copy ..... .40

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

На обкладинці — краєвид з скелястих гір в Канаді в провінції Альберта з рікою Бов, що перепливає через Банф
Фото „Келгари Геральд" „К. С."

ЗМІСТ

Ще лише один рік 1
„К. С." — Сенаторка Ненсі Годжес 2
Марія Пастернакова — Силюети сучасних українських танцюристок 3
Мист. жюрі — Відзначення на виставці 5
Жіноцтво у 7-ім Конгресі Українців Канади 6
Н. К. — Літературний вечір Ганни Черінь 8
Ганна Черінь — Ні, це не осінь 9
Галя Лазарук Гендерсон — Жінка дома й у світі 10
Лариса Муровић — На чужині 11
Йосиф Гірняк — Вітер з України 12
Ірена Книш — Заміжня жінка 14
Дмитро Міщенко — Сіверяни 17
The Women in the VII U. C. Congress 21
Isidore Gorecki — Mental Health 22
К. Ушинський — Діти в гаю 24
Т. Масенко — Ми сьогодні рано встали 24
Г. Михальчук — Школа танців 25
Марія Цьона — Пров. З'їзд в Саскачевані 26
Марія Самоїл — Весняна виставка 27
М. Добро-Величко — Радісний ювілей 29
Марія Бурак — Українська вишивка 31
Річні звіти 32
Для наших господинь — стор. обкладинки.

Люблю читати „Промінь". Папір гарний а зміст його дуже інтересний. З нього можна багато навчитися. Багато жінок ще навіть не знає, що є така цікава жіноча газета „Промінь". тим, які ще не знають про нього, Я свої числа по перечитанні даю щоб побачили. Я була б дуже рада, щоб „Промінь" знаходився в кожній хаті. Желаю Вам найкращих успіхів на будуче.

Анна Палинчук, Сіріял, Алберта

На наш славний „Промінь" маленьку жертву засилаю і працівницям доброго здоровя і многих літ желаю, та ще кращого розвитку журналові „Промінь".

Ю. Чепесюк, Форт Вілліям, Онт.

Ця „маленька" жертва є 25.00 від пані Чепесюк. — **Ред.**

Посилаю поштовий переказ 5 дол. — з того $3.50 передплата а $1.50 на пресовий фонд. Бажаю нашому журналові, щоб в сотеро побільшився, без якого не повинна обходитися жодна українка.

Анна Карпець, Роблин, Ман.

Посилаю мою передплату на „Промінь", якого дуже люблю читати. Бажаю редакторці пані Н. Когуській і всім, які трудяться і видають такий дуже цікавий і корисний журнал, кріпкого здоровя і витривалости працювати надалі в користь українського народу. $3.50 передплата — .50 ц. прес. фонд.

Марія Костюк, Мусідора, Алта.

Як одна з Ваших передплатниць, хочу Вас повідомити, що журнал „Промінь" якого я читаю дуже мені подобається — статті, про визначних наших жінок, мене дуже цікавлять. Взагалі, що поміщується в журналі дуже інтересне. Залучую поштовий переказ на 5 дол. передп., прес. фонд. Бажаю редакторці успіху в її відповідальній праці.

Марія Гайдичук, Монтреал, Кве.

Посилаю мою передплату і прес. фонд на журнал „Промінь". Бажаю Вам успіхів у Вашій так важній для нас жінок праці.

Марія Гриценко, Ванкувер

Бажаю Вам пані редакторка кріпкого здоровя у Вашій праці. Хай Бог кріпить і посилає Своє проміння Вам. Велику і важну працю Ви на себе взяли і таку гарну, як і назва нашого журнала — „Промінь". Бажаю, щоб кожна наша українська жінка була тим „Промінем" освічена і щоб він нам ніколи не вгасав. Велике признання першим провідницям Союзу Українок Канади, які освітили дорогу нашому народові з Канаді, першому редакторові „Українського Голосу" о. В. Кудрикові. А у 35-ліття Союзу Українок Канади хай доповниться наша історія „Чверть століття" новими сторінками 10 літ більше. Бажаю найкращих успіхів.

Софія Кушнірик, Виннярд

Читаю журнал від дошки до дошки, і признаю, що Ваш журнал гарно редагований. Моїм бажанням є, щоб журнал виходив хоч два рази у місяць.

С. Мриглод, Калмар

Dear Madam:

I am very sorry to say that I overlooked the fact that my subscription reneval was due yet in January, however I'm very grateful that you still kept me on the mailnig list, thus I was able to enjoy reading Promin and not missing a single issue.

Yours truly.
Mrs. Vera Pachkowski

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

РІК III СЕРПЕНЬ, 1962 Ч. 8

Ще лише один рік

Це про наш Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні, цебто про теперішній будинок Інституту. Останні вісти доносять, що місто Саскатун дозволило перебути ще шкільний семестр в цім 1962-63 році. А далі ми мусимо мати новий будинок Інституту.

Не будемо входити в подробиці подій та плянів будови. До цього покликані люди, які цими справами клопочуться, однак треба сказати, що справа нового будинка Інститута це справа, що обходить нас всіх, а зокрема нас жінок, матерів і членок Союзу Українок Канади і не лише в провінції Саскачевану а й по інших провінціях в цілому.

Маємо певний сентимент до старого будинку — тут народжувались думки, що перетворювались в діла і створили нам блискучі сторінки історії українців Канади, тут ми зводились на ноги в перших днях нашого піонерсько-громадського життя, тут формувався світогляд українця в новій землі, який шукав доріг, щоб віднайти своє „я" і виявити своє духове обличчя, тут минали найкращі роки молодости наших провідників в змагу за краще завтра українського поселенця, щоб з маси зробити свідому та ідейну спільноту. Це завтра маємо сьогодні.

Хтось слушно назвав Інститут Петра Могили в Саскатуні колискою Союзу Українок Канади — тут зроджувались думки про нього, його програму, тут виголошувались його перші відчити, тут відбувся наш перший з'їзд 1926 року — 35 років тому. В будинку Інституту через довгі роки приміщується музей Союзу Українок Канади — найбільша поза межами України збірка експонатів з народної ноші, ручних робіт, вишивок, кераміки, старинних взірців писанок, тканин та багато іншого, що перейде в цілості до нового будинку Інституту.

А найголовніше — хто міг би счислити тих питомців, що пройшли крізь пороги цього Інституту і всю ту працю, яку проробили ці питомці серед народу як учителі державних шкіл та в інших професіях? Скільки дівчат студенток вийшло з цієї інститутції і стали провідницями на місцях, ідейними одиницями та лояльними членками своєї організації, яку творили? Ця доба належить до найкращих сторінок нашої історії.

Тому годі не відчувати сентименту до старого будинку. Однак Інститут це не самий будинок, але життя, що кипить у цім будинку. Первісні наші поселенці ставили ліплянки, білили їх і раділи власною хатиною, побудованою в початках свого господарювання. Тепер на місце цих ліплянок ми побачимо вигідні доми, упорядковані господарства з потрібними в господарстві машинеріями. Міняється час а разом з ним зовнішній вигляд наших виховальних інституцій. Новий будинок Інститут П. Могили будується близько Саскачеванського університету.

Це нові сторінки нашої історії. Ми її творимо тепер. І мусимо вповні усвідомити нашу відповідальність за неї і бути гордими, що належимо до тих, що можуть і мають спромогу бути в тому живому, кипучому житті та приложити своїх рук, праці і розуму, щоб той новий будинок виріс в найскорішому часі і щоб до нього перенести, не лише рекорди минулого, або меблі, але, щоб до нього перенести той живий творчий дух життя, ті високі і благородні перевісні цілі, що зродились у старому і пристосувати їх до нових умов і нових обставин.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Повідомляємо всіх наших читачів, що слідуюче число нашого журнала буде ч. 9 - 10 — вересень - жовтень вийде на початку м. жовтня. Місяць серпень є відпочинковим для працівників журнала. Адміністрація буде функціонувати через цілий час, передплати та інші фонди буде приймати і полагоджувати кореспонденцію.

РЕДАКЦІЯ

СЕНАТОРКА НЕНСІ ГОДЖЕС

Нап. Томас Г. Вайзер

Пані Ненсі Годжес, діячку з Британської Колюмбії, іменовано сенаторкою 5-го листопада 1953 року, після того, як вона була вже першою в історії країн Британської Співдружности Націй жінкою на посту голови законодавчої палати. Пані Годжес керувала протягом чотирьох років сесіями легіслятури Британської Колюмбії. Ця висока, поставна жінка з коротко стриженим волоссям, вірить у строгу програму дня праці й відпочинку: вчасно йти спати і раннім-ранком розпочинати новий день. Одягається вона консервативно, але її костюми дорогі й шиті на замовлення; програма її робочого дня могла б злякати неодного активіста-мужчину. Вона народилася 28 жовтня 1888 року в Лондоні, Англія, як одна із десяти дітей своїх батьків. Освіту вона здобула в приватних школах та в університеті Кінґс Каледж, завершила її докторатом юридичних наук. На 22-му році життя вона вийшла заміж за Персіваля Годжеса.

Через два роки після одруження лікар порадив їм обоїм переселитися до Канади, бо її чоловік захворів на туберкульозу і була небезпека, що він не проживе довше ніж півроку. Таким чином Годжеси поселилися в містечку Кемлюс у Британській Колюмбії, де Персіваль Годжес редаґував часопис „Інленд Сентінел". Кілька місяців пізніше вони переїхали до Вікторії, де живуть і досі, хоча пані Годжес проводить багато часу в Оттаві. У 1917 році пані Годжес, яка працювала з своїм чоловіком у кемлюпському часописі, запросила редакція часопису „Таймс" у Вікторії „заступати на декілька днів" місцевого фейлетоніста; цих „кілька днів" насправді були 36 років, а її колюмна „Один день жінки" здобула собі визначне місце в канадійській журналістиці.

У 1937 році пані Годжес спробувала вперше здобути мандат до парляменту. Після цієї безуспішної спроби, вона далі продовжувала свою багатогранну діяльність, як хатня господиня, фейлетоністка і керівник жіночих організацій. Встає вона кожного дня о 6-ій годині ранку, ніколи не лишає немитого посуду, втримує свою хату в чепурному виді. Її чоловік з фейлетоніста став головним редактором „Таймсу" і на тому посту працював до 1950 року, коли подався на пенсію. У 1941 році вона здобула велику перемогу у провінційних виборах і незабаром стала впливовим провінційним діячем. На наступних виборах 1945, 1949 і 1952 року її переобрано знову. Після іменування її головою провінційного парляменту у 1949 році пані Годжес зустріла ще одну почесть: її визнано „Канадійською жінкою року".

У дебатах в провінційному парляменті всі респектували пані Годжес за її логічну арґументацію та одверте висловлювання своїх думок у ядерній формі. Вона зручно керувала своїми виборчими кампаніями, любила зустрічатися з виборцями, жартувала з тих, які нарікали на труднощі відвідування „далеких районів". Як звичайний член провінційної легіслятури, вона виголошувала по дві промови тижнево. Зате як „спікер" (голова) легіслятури, зодягнена в чорну тоґу і трикутний капелюх, вона мусіла слухати промов; до речі, тоді виникло питання, як її титулувати: „Мр. Спікер", чи „Мрс. Спікер".

Коли ж її партія програла вибори у 1953 році, вона була дуже заскочена повідомленням про свою номінацію до сенату. „Це вислід визнання заслуг жіноцтва Британської Колюмбії, а не виключно моя особиста почесть", заявила тоді пані Годжес. П'ять місяців після того вона написала свій останній — 2,550-ий фейлетон, а в ньому були такі слова: „Працюючи довго виключно у провінційній сфері громадських справ і знайшовшись несподівано на крайовій громадсько-політичній сцені, людина мусить глибоко призадуматися; це викликає почуття покірности, а водночас і є певним життєвим викликом.

У 1955 році, коли пані Годжес було 68 років, вона висловила свою думку про зайнятість старих людей. „Пора вже усвідомити, що хронологічний аршин міряння заробітних спроможностей, здібностей та енергії мужчин і жінок треба змінити". Сьогодні, хоча їй уже 74 роки, пані Годжес завдяки своєму життєвому досвідові та визначним властивостям свого характеру продовжує впливати на канадійське громадсько-політичне життя на форумі сенату в Оттаві.

„Канадійська Сцена"

ПРИДБАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Пані О. Ойстрик — Канора, Саск. — 5
Пані Г. Ференюк — Саскатун, Саск. — 1
Пані Марія Андрушко — Форт Френсес, Онт. — 1
Пані А. Конічковська — Содборі, Онт. — 1

Марія Пастернакова

Силюети сучасних українських танцюристок

КЛАСИЧНИЙ БАЛЕТ

ОКСАНА ВОЙНОВСЬКА

Мистецьке наснаження, яке у спадщині передали наші предки наступним поколінням, має нестримний вплив впродовж сторічь на духовість нашого народу і його творчі вияви. Навіть серед несприятливих умовин і поза межами батьківщини українські одиниці включаються всеціло у різні ділянки мистецтва, в процес його розвитку, у формування нового мистецького світогляду. Теж в класичному балеті появляються часто нові імена молодих українок, які покінчили професійні балетні студії й є сьогодні членами великих балетних ансамблів. Однією з тих, що сьогодні займають передове місце в балетному авангарді на чужині, є Оксана Войновська. Вона почала вчитись класичного танцю в часі другої світової війни в класі проф. Саєнка у Львові, відтак була ученицею прімабалерини Валентини Переяславець в Німеччині, а після виїзду до Америки закінчила балетну школу для молодих професіоналісток в Нюарку, вчилась в школі американського балету в Нью-Йорку під керівництвом найкращого сьогодні в балетному світі балетмайстра Баланчина. Вже за рік навчання в тій школі її призначили до найвищої професійної класи. Диплом з відзначенням відкрив їй дорогу на балетні сцени і перші її виступи були у групі відомого хореографа Ю. Лазовського. Після того брала участь в балетних виставах Гільди Нортон а також в мексиканській балетній групі. Ступаючи все вище й вище по щаблях балетної кар'єри, Оксана Войновська виступала у різних танкових ансамблях в „Медісон Сквер Ґарден", у „Карнегі Рисайтел Голл" в Нью-Йорку та на американських сценах та естрадах.

Любов до мистецтва глибоко вкорінена Оксані, з нею вона прийшла на світ в родині видатних діячів української культури. Прадід Юліян Нижанківський, дід Амброзій були акторами і мають своє почесне місце в історії українського театру в Західній Україні, тітка Дарія з Нижанківських Снігурович є майстром сценічного танцю (про неї є дальше окрема силюета) і дядько Богдан, відомий модерніст поет і письменник. Їх слідами йде надійна адептка класичного танцю Оксана Войновська, несучи в дарі Терпсихорі свою молодість, талан і кращі традиції української танкової культури.

Оксана Войновська
у класичному танці

Oksana Voynowska in a classical ballet

——o——

ТАМАРА ВОЖАКІВСЬКА

Чи ви колись підглянули, як малі дівчатка, граючись на самоті, розмовляють з уявними особами або під звуки музики, що пливе з радіо-апарату, виконують таночки власного укладу? Буває, це перші блиски талану, вияв щирої дитячої творчості, в якій фантастика змішується з реальністю, конкретні переживання з вигадкою, і на які батьки не завжди звертають увагу, вважаючи ті вияви внутрішнього стану дитини хвилевими, проминаючою ігровою формою.

Не так було у випадку Тамари Вожаківсь-

Тамара Вожаківська в танці

"Valse Caprice", муз. Camille Saint Saens. Tamara Wozakiwska

кії, сьогодні многонадійної балерини. Її батьки вже у ранньому дитинстві помітили, що їх донечка вкладає у ті танкові еволюції багато уваги і чуття, що це не тільки просто довільні рухи, але що ними вона щось розказує, ніби гарними м'якими лінями ілюструє в просторі свою танкову тему-візію. І коли дівчинці було 9 років, тобто у 1952 р., вона почала вчитись класичного танцю в Академії Балету в Нюарку. Минулого року вона закінчила студії і за свою особливу витривалість у праці і досягнення дістала стипендію на продовження їх в Juilliard School of Music у Відділі Балету. Крім практичних лекцій в школі подають у широкому засягу теж теоретичні предмети, які є в програмі Високої Школи.

Ще у часі студій Тамара була впродовж двох років членом Garden State Ballet, який дав в тому часі понад 20 балетних вистав, при супроводі симфонічної оркестри, в різних містах Америки. Одною з кращих імпрез був балетний виступ цього ансамблю в серії „Вистав Мистецтва".

Тепер Тамара Вожаківська є цілком зайнята підготовою до великого концерту того ансамблю, що матиме в програмі класичні і модерні танкові твори з симфонічною оркестрою під керівництвом Ахилеса Д,Аміко. Тамара бере участь в групових танцях і як солістка давних балетів, як прим. „Щеклунчик", і в нових танкових композиціях хореографів Нормана Вокера і Франка Гобі. У червні ц. р. (1962 р.) Тамара бере участь з цілим ансамблем у танковому фестівалі, де буде змагатися за першенство 12 балетних груп.

Тамара Вожаківська цілою душею віддана танковому мистецтву; вона працює не тільки у традиційному класичному балеті, її цікавлять теж неокласичні танці Дж. Баланчина, як теж модерний театральний танець в роді тих, що їх співтворцем є Аґнес ди Милл і які сьогодні мають велике застосування в американських комедіях і фільмах.

Перед Тамарою Вожаківською відкриті широкі перспективи і можливості добути у майбутньому почесне імя пріма-балерини і записати своє імя в історію українського і світового танкового мистецтва.

———x———

ЄВГЕНІЯ СТАШИНСЬКА

В Coral Gables на соняшній Флориді, що своєю чарівною природою приваблює туристів з цілого світу, провела частинно своє дитинство, народжена у Львові, молода надійна балерина Євгенія Сташинська.

Під впливом довкільної краси зродилось в дівчинки тонке естетичне світосприймання і воно виразно виявилось у любові до танкового мистецтва. З Флоридою пов'язаний назавжди живий спогад про один із кращих її танкових виступів, коли вона в рямцях великого спектаклю „Ніч у Відні" з групою видатних співаків і танцюристів виконувала сольовий танець „Вальс". Публіка прийняла цей виступ просто ентузіястично і — як годиться „великій балерині" — обдарувала її квітами, а численний гурт любителів класичного танцю відвів дівчинку й її маму до авта та оплесками прощав сходячу на балетному обрії нову зірку.

Нуся, так її звуть друзі і знайомі, дитиною втратила у Відні батька Володимира, лікаря і враз з мамою і братом Юрком приїхала до Америки у 1949 р. Спершу жили у Філаделфії і тут в народній школі прийшло до ближчого знайомства з танцем під проводом сестри-монахині Емілії, б. учениці В. Авраменка. Звичайно, вже в тому часі Нуся танцювала на шкільних сценічних імпрезах, одначе серйозно вивчати балет почала на 9 році життя в Coral Gables, Флорида, спершу у Fred Astaire Studio, а відтак у балетній школі Міленова, болгарина з походження, в Milenoff School of Ballet, де вчилась до 1955 р. В тому році переїхала до Нюарку і тут Нуся поступила до American Ballet Academy і продовжала професійні балетні студії до 1960

р. Заавансовані учениці тієї академії, між ними і Нуся Сташинська, брали тоді участь у балетних виставах Holiday Theatre в балеті „Сильфіди" а також у виставах призначених для дітей як Peter and Wolf, Carnival of the moon" і др. Між 50 контестантками Нуся зістала вибрана до участі у виставах великого балетного ансамблю. Garden State Ballet має у своїй програмі, крім давних класичних балетів як „Коппелія", „Щелкунчик" і др., теж модерні балети як Roundde-lay Аарона Копленда, Brandenburg Konzert до муз. І. С. Баха в хореографії Джойса Тріслера. Ансамбль брав участь цього року в травні (1962) в конкурсі-фестівалю між кращими американськими регіональними балетними групами і добув одну з перших нагород.

Нуся Сташинська була зразковою ученицею в середній школі Irving School і була вибрана „президентом" „Клюбу Модерного Танцю", бо крім класичного балету вона цікавиться теж модерним мистецьким танцем, який має в Америці видатних мистців-хореографів на чолі з Мартою Ґрегем; він має теж свою вибрану публіку, яка слідкує за новими течіями в сучасному мистецтві, зокрема у танковій ділянці. Нуся студіює в університетському коледжі, поглиблюючи свою загальну освіту і водночас продовжує вдосконалювати свою професію в класі заавансованих в балетній академії в Нюарку.

Євгенія Сташинська, сьогодні танцюристка з закінченими балетними студіями, розуміє, що не досить тільки талану, щоб бути мистцем, але

Євгенія Сташинська у „Вальсі", муз. Шопена

Evhenia Stashynska in "Valse" — Chopin

слід невпинно збагачувати своє знання, йти з духом часу, а у випадку балетної кар'єри необхідно вдержувати себе теж фізично у досконалій формі. Таких мистців як Євгенія Сташинська Україні і українській справі треба якнайбільше, для піднесення рідної культури і репрезентації у чужомовному світі. (Д. б.).

ВІДЗНАЧЕННЯ НА ВИСТАВЦІ ЖІНОЧОЇ ТВОРЧОСТИ

На Виставці Жіночої Творчости, влаштованої з нагоди XIII Конвенції Союзу Українок Америки в часі 29 червня — 15 липня 1962 р. у Филаделфії, прикладне мистецтво було заступлене вишивками, керамікою, писанками, тканинами і ляльками. Розглянувши вироби поодиноких ділянок, признано такі відзначення:

За вишивку — пані Наталія МАСЮК, Филаделфія, за добре примінення народнього мотиву на подушці, пані Ізидора БОРИСОВА, Ню Маркет, за добре примінення народнього мотиву і шву на завісках, пані Доня ДЕМРЕЙ, Дітройт, за добру стилізацію народнього мотиву на подушці.

За кераміку: пані Марія ХОМИН, Маямі, за досконале примінення трипільського мотиву на вазі, пані Христина ЇЖАК, Маямі, за виконання народніх дитячих іграшок, пані Дарія БОЙЧУК, Дітройт, за добре використання трипільських мотивів на мисочці й вазочці.

За писанку: пані Олена ОСІДАЧ, Гадсон, за добре вичуття орнаменту, кольору і символіки української писанки, получене з досконалою технікою, пані Розина ЗАХАРЧЕНКО, Ню-Йорк, за правильне відтворення писанок із Сокальщини, пані Ірина МАДАЙ, Филаделфія, за добре відтворення писанок із Гуцульщини.

Поза конкурсом відмічено мистецьку працю пані Наталії СТЕФАНІВ, вчительки кераміки в Українській Мистецькій Студії у Филаделфії, що своїми експериментальними спробами шукає нових шляхів, як також цілу групу її учнів, що виявили себе початковими працями.

Таке саме місце признано двом видатним писанчаркам, а саме пані Оксані ЛЯТУРИНСЬКІЙ, Міннеаполіс, за індивідуальне трактування писанкових мотивів і пані Оксані ВІКУЛ, Ню-

Жіноцтво у VII-мім Конґресі Українців Канади

Сьомий Конґрес Українців Канади, що відбувся у Вінніпеґу в Роял Александра готелі в днях 5, 6 і 7-го липня ц. р., знов сколихнув широкі круги українського зорганізованого суспільства. Учасники Конґресу роз'їхались вдоволені його успіхами. Успіхи Конґресу треба поділити на три головні пункти — численність його учасників, програма Конґресу і рішення його нарад.

Наради Конґресу тривали два дні — пятниця і субота. Дві спеціяльних святкових церемоній, що мали маніфестаційний характер, відбулись — одна в пятницо — зложення вінка перед Сенотафом, а друга в суботу „в поклоні Шевченкові" перед його памятником.

Участь українського жіноцтва в цім черговім Конґресі була, майже, така сама численна як і попередніми роками. Заля нарад в Роял Александра готелі заповнювалась представницями чотирьох домініяльних жіночих організацій, представницями відділів Комітету Українок Канади і гостями.

Українська преса в Канаді подала вже обширно перебіг нарад та ухвал Конґресу. В нашім репортажі ми обмежимось до короткого звідомлення з окремої сесії, якою керувала центральна управа Комітету Українок Канади. На сесію зібралось поважне число учасниць 5-го липня вечером; призначена спочатку на ці наради заля показалась замалою і всі перейшли до більшої залі, призначеної на загальні сесії, які починались щойно слідуючого дня рано.

Сесію очолювала, себто була її предсідницею пані Розалія Кондра, заступниця голови Комітету Українок Канади, у відсутности голови пані Ольги Войценко. Перша частина програми складалася з усталення президії нарад, вибору комісій — резолюційної, номінаційної і доповнення статутової. Крім урядниць центрального Комітету, в президію входили голови домініяльних організацій. Відтак слідував звіт діяльности Комітету Українок Канади за останніх три роки від останнього Конґресу. Писемне слово від уступаючої голови Комітету Ольги Войценко, між іншим зясовує таке:

„Наші завдання основуються на загальних всім українкам справах і характер нашої праці відмінний від поодиноких домініяльних організацій, більш репрезентативний назовні. Все таки найбільші заходи останніми роками були зроблені в ділянці культурно-освітній. Досвід показує, що наша культура, наука, відкривають нам широко двері у світ, може й більше, як яка інша ділянка. Цією дорогою ми маємо спромогу інформувати світ про політичне невідрадне положення нашого народу в Україні, його державні стремління до незалежности, що є таким важливим у наших часах.

Цього року і на цім Конґресі ми можемо радіти з публікації, яка вийшла перед самим Конґресом, а саме — праця пера одної з вельми заслужених українок, так би мовити, соборничок — сл. п. Ганни Мандрики. Книжка вийшла п. н. „Вибране". Є це перша публікація, яку Комітет Українок Канади мав змогу видати спільними силами.

Сьогодні ми даємо в руки українського жіноцтва невмирущі думки Ганни Мандрики, в яких знайдемо глибоку ідейність, любов до всього рідного, велику віру в нашу спільну працю. Вірю, що жіноцтво повітає появу цих вибраних праць і постарається поширити цю книжку в своїх осередках, тимбільше, що прихід з неї призначений на дальші подібні видання".

Повстанням з місць і хвилинною мовчанкою вшанували учасниці Конґресс сл. п. Ганну Мандрику і Анну Йонкер.

Із звіту діяльности Комітету Українок Канади слідні деякі більші досягнення. В останніх трьох роках багато уваги було присвячено збіркам на памятник Шевченкові; лише в однім Вінніпеґу жіночі організації зложили $1,575.00. Відмічено 100-ті роковини Уляни Кравченко, дано стипендію студентові Манітобського університету. Журналістку Аніту Малік з Індії, яка спеціяльно була приїхала зібрати інформації про культуру різних народів в Канаді, відповідно поінформовано та членки управи улаштували для неї прийняття. Жіночий КУК виявив багато зацікавлення і помочі у виставці творів Олександра Архипенка у Вінніпеґу і остаточно видання публікації Ганни Мандрики.

Йорку, за використання трипільських мотивів на писанках.

Ділянки тканин і ляльок були заступлені лиш кількома експонатами. Хоч ці спроби були цікаві й зраджували тонке вичуття орнаменту, проте вирізнення не було можливе через малу кількість учасниць.

За Мистецьке Жюрі:
Лідія Бурачинська
Мирослава Гординська
Оксана Ґенгало

Короткі звідомлення з діяльности відділів Комітету Українок Канади дали його делеґатки — пані: А. Тацюн з Форт Вілліяму, др. Зоя Плітас з Торонта, Люба Чайковська з Вінніпеґу і писемний привіт з Виндзору. Короткі інформативні звідомлення подали про діяльність і завдання голови домініяльних організацій: Маррія Дима — ЛУКЖ, Стефанія Савчук — ОУК, Стефанія Пауш — Союз Українок Канади і Олена Кутова — секретарка головної управи ОЖ, ЛВУ. Збори прийняли внески додатків до статута жіночого КУК та номінаційна комісія подала склад нової управи на слідуючу канденцію трьох років. Головою зістала пані Башук з організації Обєднання Жінок ЛВУ.

Це перший раз зібрані на Конґресі делеґатки закріплювали вибір центральної управи Комітету Українок Канади. Досі голову Комітету закріплювали членки центральної управи на своїх зборах і майже рік по Конґресі. Головство в Комітеті Українок Канади йде за чергою кожної з чотирьох домініяльних організацій.

Ціла сесія перейшла в поважному тоні, але разом з тим у свобідній атмосфері. Закінчила її доповіддю нова голова Комітету Українок Канади, пані Башук.

ВІДЗНАЧЕННЯ ЗАСЛУЖЕНИХ УКРАЇНОК

В суботу 7-го липня, на ранішній сесії загального Конґресу відбувалось вручення Шевченківських пропамятних медалів заслуженим українським громадянам. З 24-ох відзначених, пять медалів одержали жінки:

Савеля Стечишин — Саскатун, Саск. Одна з ініціяторок і довголітня голова першої української жіночої організації в Канаді — Союзу Українок Канади, журналістка і знавець українского народного ручного мистецтва. Має кілька виданих публікації в українській і англійській мовах. По фаху лекторка з області Домашної Економіки.

Марія Дима — Вінніпеґ: Довголітня голова Ліґи Українських Католицьких Жінок, колишня голова Комітету Українок Канади, була членом Шкільної Ради міста Вінніпеґу, членка багатьох канадійських жіночих організацій і почесна секретарка СФУЖО.

Стефанія Савчук — Торонто. Довголітня голова Організації Українок Канади ім. О. Басарабової, заст. голови СФУЖО, активна в комісіях СФУЖО в Торонті та інших установах.

Є. Пастернак — Торонто. Членка Українського Національно-Демократичного Союзу. Активна в ділянці Суспільної Опіки.

Анна Святило — Торонто. Членка Ліґи Визволення України. Учасниця УПА.

Конґрес в цілому закінчувався величавим бенкетом в Роял Александра готелі, на якім гостем-промовцем був прем'єр Канади, дост. Дж. Діфенбейкер.

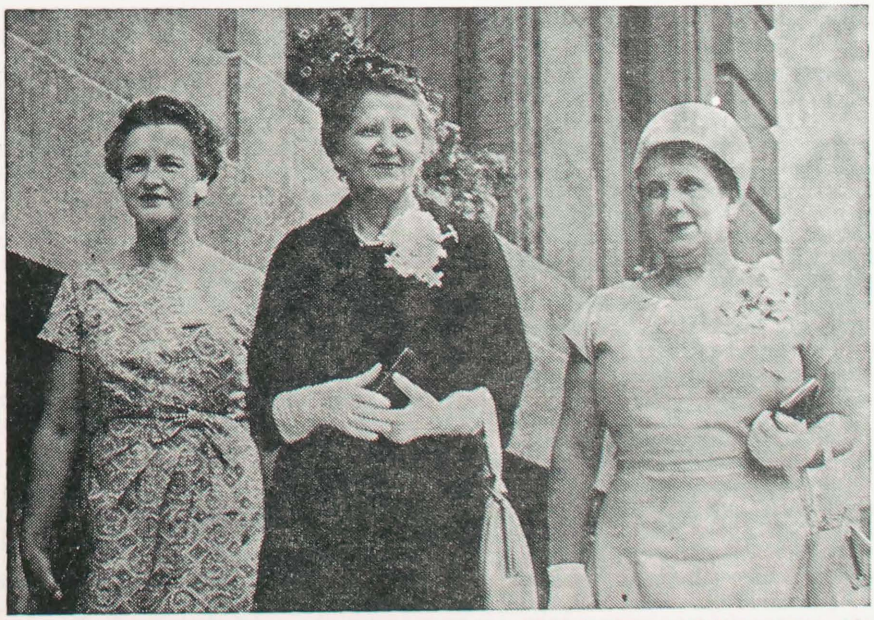

Зліва направо — Савеля Стечишин, Марія Дима і Стефанія Савчук. Світлина взята під час Конґресу. Фото „Вінніпеґ Трібюн"

Літературний вечір Ганни Черінь у Вінніпеґу

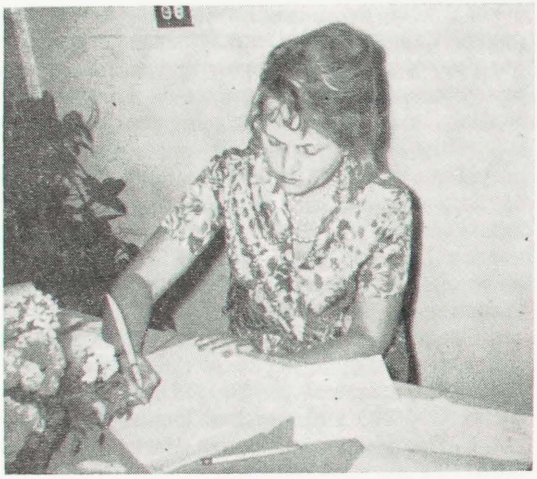

Ганна Черінь

Тепло і сердечно повітали вінніпежці поетесу Ганну Черінь на її літературнім вечорі, що відбувся в Українськім Народнім Домі у Вінніпеґу в пятницю 13 липня ц. р. Простора заля Народного Дому була заповнена слухачами. Приїзд поетеси до міста — це подія, що не часто трапляється.

Ганна Черінь відома широким колам читачів, її поезії можна часто побачити в різних журналах, часописах; недавно вийшла була друком її книжка для дітей „Братчик і сестричка". Та ось ще більший подарунок зробила поетка українській літературі — привезла з собою щойно видану збірку своїх поезій „Чорнозем".

Вечір читання творів Ганни Черінь відбувся дуже гарно. Відчувалось в нім тепло і безпосередня щирість між поеткою та авдиторією. Більшу частину читання виконувала сама поетеса. Інші рецитатори того вечора були: панна Оленка Неґрич, п. Гнатів і п. Северенко. Предсідником вечора був др. М. Мандрика, а поетесу представила Стефанія Бубнюк, редакторка журнала „Жіночий Світ".

Між іншим були читані такі поезії як „Симфонія", „Андрій", „Будь благословенна рідна хата", „Травневий дощ", „Моїй суперниці". Най-

---

РЕЗОЛЮЦІЇ, УХВАЛЕНІ НА СЕСІЇ КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ VII-го КОНҐРЕСУ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

1. Українська Жіноча Сесія VII-го Конґресу Українців Канади засилає гарячий привіт своїм сестрам у рідному краю і висловлює їм сердечне співчуття в їх важкому житті під жорстокою владою комуністичної Москви, яка, проголосивши рівноправність жінки, обернула ту рівноправність у нелюдяну фізичну й моральну експлоатацію, а спеціяльно української жінки на тлі національного пригнічення. Висловлюючи своїм сестрам в Україні і по засланнях на просторах СССР свій подив за їхню незламну поставу, українське жіноцтво Канади підносить свій гострий протест перед культурним світом проти нового жорстокого колоніялізму.
2. Жіноча Сесія VII-го Конґресу Українців Канади апелює до українського жіноцтва в Канаді звернути пильну увагу на виховання дітей в родині, починаючи з їх перших років, щоб зарання влити в душу дітей любов і пошану до свого українського роду; щоб прищепити дітям найкращі елементи української культури, з якими вони входили б у загально-канадійське культурне оточення, збагачені своєю рідною культурою; щоб діти знали минуле свого народу й були свідомі свого українського походження. Українська мова має стати основою такого виховання, а українське мистецтво в усіх його виявах конечними його елементами.
   Наша молодь має глибоку підсвідому любов до свого рідного, але треба, щоб ця любов була пробуджена до повного її усвідомлення і реального вияву родинним вихованням.
3. З уваги на те, що Канада творилася і творитьcя з багато-національних елементів і культур, конечна є повна гармонія і справжня рівність усіх елементів канадійського громадянства та її етнічних груп, — і тому Жіноча Секція VII-го Конґресу Українців Канади звертається до жіночих загально-канадійських організацій та культурних і наукових установ Канади підтримати плекання мов і культур тих етнічних груп, з яких складається ціла Канада, особливо там, де вони творять більшість, чи значну частину населення, впроваджуючи ці мови також до шкільних програм.
4. Тому, що завдання українців у розсіянні є невпинна праця в ділянці міжнародньої політики та розумної пропаганди, Жіноча Секція VII-го Конґресу Українців Канади взиває українське жіноцтво входити в громадські й суспільно-політичні організації Канади та активно виявляти себе в них, підкреслюючи своє походження і обстоюючи проблеми свого народу.

довшою була поема „Лист з України", монтаж, що його виконували в чвірку разом з поетесою рецитатори. Ця поема полонила публіку. Перед очима слухачів, наче на екрані проходили події людини, її глибока житт'єва трагедія спричинена політичними і соціяльними умовинами, жорстоким режимом пануючою в Україні чужою владою, людини, яка сьогодні обездолена скитається по чужих краях. Авторка дала такий яскравий образ з життя тисячів подібних Антонів, що їх молодість, кохання, вся краса життя зруйнована, знівечена й які скитаються по широкому світі і не можуть знайти дому на чужині і не можуть також повернутись до рідного, наче приречені на вічне скитання — ні тут — ні там.

Цілком влучно відмітив проф. Ярослав Рудницький талан Ганни Черінь: „Поетка з живою душею, що реагує на прояви життя". Проф. Рудницький, хоч і дуже коротко, окреслив ціхи поетичної творчости Ганни Черінь, форми і красу мови, чи радше — прекрасного мистецтва слова, що пестить слух і надає поезії того дійсного чару.

Сама поетеса робить дуже миле враження: повна життя, бистрота думки, лет вгору, повна творчих сил і молодости. З нею подорожувала її молоденька доня Інночка. Поетка, крім Вінніпеґу, перед тим, мала подібний літературний вечір в Едмонтоні, а після Вінніпеґу виступала ще у Міннеаполісі в неділю 14-го липня, а звідтам вже поїхала додому до Чікаґо, де стало замешкує з родиною.

Скромне гостинне прийняття відбулось по виступі у Вінніпеґу в ресторані Гилтон.

Будучи у Вінніпеґу, Ганна Черінь відвідала редакції українських часописів. Осередок Культури й Освіти та зложила візиту студентам літніх Вищих Курсів Українознавства в залі УНО. В переддодень від'їзду завітала до Пластового табору на оселі, де її з ентузіязмом вітала пластова молодь.

Поетеса Ганна Черінь залишила глибокі враження на літературному вечорі у Вінніпеґу та здобула більше прихильників своїй творчій музі.

Н. К.

Ганна Черінь

НІ, ЦЕ НЕ ОСІНЬ!

Ні, це не осінь. Це ще справжнє літо:
Багатство барв, птахів завзятий хор...
Дарма, що листя золотом прошито,
Дарма, що тихо пісню на-мінор

В гаю заводять злякані осики, —
Як жар, палає молодість жоржин,
Надвечір зорі пахнуть як гвоздики,
А здалеку гуде вечірній дзвін,

Приносячи якусь легку тривогу,
Чи спогад, чи якийсь неясний жаль...
І сиплеться на зоряну дорогу
Прозорий смуток, чистий, як кришталь.

Отак проходить і життя людини:
Весна непевна... Літа буйний квіт —
І мрія: вік лишитись молодими!
І враз — раптовий осені прихід.

Ще місяць — і квітуча зелень щезне,
І забуттям покриє все зима.
Як добре, що в ясні, зелені весни
Є поворот!
А декому й нема.

З циклю лірики, з щойно виданої збірки „Чорнозем" ми дозволили надрукувати цю поезію на нашім журналі.
Ред.

ВІДБУВСЯ ЧЕРГОВИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

На черговім 13-тім з'їзді Союзу Українок Америки, що відбувся у Філаделфії в днях 29-30 червня до 1-го липня, головою організації на слідуючу канденцію перевибрано довголітню голову Олену Лотоцьку.

Конвеція відбулась, згідно із звідомленням в пресі, дуже успішно. Вона ділилась на 12 комісій — верифікаційній, звітовій, виховній, культурно-освітній, імпрезовій, господарській, статутовій, пресовій, організаційній, бюджетовій, резолюційній, суспільної опіки і номінаційної.

Діяльність організаіїї за останні три роки виказала чималі досягнення — купно власного будинка, видавання журнала „Наше Життя" та інші видання, фонд „Мати і Дитина" та інша більш значна праця в цілому.

На конвенції були приявні визначні гості і з-поза Америки, як письменниця Ірина Пеленська з Австралії. Приявні на конвенції вітали письменницю Галину Журбу, письменника Миколу Понеділка, голову комітету побудови памятника Лесі Українки Катерину Муряль та інші визначні гості. Головним промовцем не бенкеті був голова Українського Конґресового Комітету Америки Лев Добрянський, який зясував стан політичної ситуації і підкреслюючи ролю та завдання УККА і жіночих організацій.

Галя Лазарук Гендерсон

Жінка дома й у світі

МИ НАБУВАЄМО БІЛЬШЕ ВОРОГІВ ЧЕРЕЗ ТЕ, ЩО МИ КАЖЕМО, ЯК ПРИЯТЕЛІВ ЧЕРЕЗ ТЕ, ЩО МИ РОБИМО.

„Раз вимовленого слова неможливо здігнати і на чотирьох конях".
З японського.

Кожний любить говорити. Деякі люди говорять забагато. Є такі, що хотіли б говорити більше, коли знайдуться в милім товаристві, але їм не стає сміливости. Інші говорять тільки про неприємні, прикрі речі, що сталися колись в їх життю. Ще інші говорять надто одверто, що болісно вражає. А є й такі, що говорять про все критично, що розбиває і пригноблює. Кожний знає, яка то нудьга зустрінути людину, яка про ніщо інше не говорить, тільки про свою власну улюблену тему, або предмет.

Розмова — це прекрасний інструмент для придбання приятелів, якщо її розумно вживаємо. Ввічливість і її посестра ласкава чемність це дві найважливіші прикмети в соціяльному відношені людей. Якщо ми їх маємо, ми будемо люблені, коли ж ми їх не маємо, то будемо уважатись нудними, нецікавими і нерозсудливими. Дуже часто брак ввічливости з нашого боку проявляється просто через неувагу, несвідомо. Чи ви коли чули заввагу деяких людей: „В сьогоднішніх днях дуже трудно знати, хто є твоїм дійсним приятелем".

Правдивими приятелями є ті, які ніколи нікому не повторюють того, що ви сказали їм довірочно. Вони ніколи не зменшують вартости ваших зусиль. Вони завжди готові вам послужити, не оповідаючи про це нікому. Вони приходять до вас з допомогою, коли довідаються, що ви в клопотах. Дійсні приятелі не будуть хвалитися своїми коштовними речами, на які ви не можете спромогтися. Вони також не будуть вихвалювати вас. Вже самий факт, що наша приятелька обходиться з іншими по-християнськи, запевняє нас, що вона є дійсно приятелькою і супроти нас.

Ми дуже часто гордимось тим, що ми є одверті, але коли та правда болюче зразить когось, то чи дійсно це є щирістю сказати таку правду? Так часто люди приступають до нас і кажуть:

„Мені дійсно неприємно вам це казати, але я думаю, що ви повинні таки знати".

Звичайно це є початок тої „правди", яка глибоко поранить свою жертву. Одного разу такий „приятель" приступить до розумного чоловіка і каже: „Я мушу сказати тобі це, хоч тобі, я певний, не буде приємно." Розумний чоловік перебив приятеля з усмішкою на устах: „Мій друже дорогий, пощо завдаєш собі болю і хочеш виявити мені те, що тобі навіть немило говорити, а мені немило і болісно слухати. Я надто шаную нашу дружбу, щоб тобі на це позволити."

Всі ми любимо людей з почуттям гумору, але є гумор, який не раз понижує інших. Є одна річ, якої людина ніколи не забуде і якої не простить, це пониження. Можете людину обдурити, обікрасти, а навіть і вдарити і вона з часом забуде і простить, але коли понизите її, вона ніколи того не зітре ані зі своєї памяті, ані зі свого серця.

Є люди, які не мають ворогів, але всі їхні приятелі цураються їх, уникають а навіть ненавидять. Це люди, які все говорять і поводяться з почуттям вищевартости, що принижує інших.

Але тому, що всі люди не можуть бути однакові, ми повинні сприймати людей такими, як вони є. Любім людей такими, як вони є і не нарікаймо на те, що вони такі, а не інакші. Частина доброго є в кожній людині.

Є люди, які завжди соняшні, життєрадісні,

веселі і повні приємних розмов. Є люди подібні до весняних вітрів, які віють одного разу в одну, а другого разу в другу сторону. В нашому народі про таких є приповідка „Куди вітер віє", або: „Гнеться, як лоза". Любимо ми їх за їх рухливість, але ніколи не можемо числити на них, поручаючи їм якісь громадські обовязки.

Є люди поважні, навіть дещо суворі, в їх товаристві можемо з приємністю відпочити духово. Звичайно, вони тихі, серйозні, іноді вони випромінюють теплотою і чаром, який привязує нас до них. Є також люди, які назовні виглядають холодні і неприступні, але памятаймо, що людська щирість ховається поза зовнішністю.

Хиби інших є найлегше бачити. Роберт Вест казав: Немає нічого легшого в світі, як знаходити хиби в інших. Це не вимагає ані здібностей, ані жертвенности, ані ума, а навіть і характеру не потрібно в підприємстві нарікання". Хиби інших є темою розмов. Хиби інших творять заголовки до часописів. Хиби інших є такі видні, як бородавка на пальцях.

Коли про людину хтось сказав щось неприхильного, чи ви ще додаєте своїх кілька слів зневаги, чи може скажете щось доброго про неї? Чи може, коли бачите одну хибу в когось, думаєте про своїх дві? Коли б ми тільки привчили наш ум думати, а нашу мову говорити тільки добрі речі, які напевно переважають кількістю злих, ми могли б оминути так багато клопотів і неприємностей. Коли б ми думали про добро в світі, про щирість людей, про розумних батьків, яких знаємо, про розумну молодь, ми б зрозуміли, що ці добрі, примірні люди переважають злих. Похвалити того, кому належиться похвала є одною з найбільших сил, яку даємо людині. Більше, ніж ми би сподівались, людей виринуло з глибин розчарувань до блискучого успіху тільки тому, що почули похвалу і заохоту.

Кожна жінка може бути гарною без уваги на риси її обличчя, бо дійсна краса лежить в поведінці, а поведінка залишається в памяті довго по тім, коли вигляд людини забувся. Жінка може бути гарною, коли вона тримає на колінах дитину, яку любить, коли вона пильно слухає, як хтось щось оповідає, коли вона сама говорить про те, що її дуже цікавить, коли вона встає, щб тепло привітати друга, коли вона каже: „люблю тебе", або коли її несподівано попросять, щоб негайно комусь в чімсь помогла. Жінка може бути гарною, коли вона щиро вітається, без уваги як вона убрана, або біля якої праці гість її застав.

Немає кінця малим, щоденним чемностям, яких ми можемо іншим дати. Ми ніколи не переборщимо нашим ближнім заохотою, вдячністо і вирозумінням. Коли хтось скаже: „Як гарно ви виглядаєте", або напише: я з великоо приємністю слухав вашої музики, чи оповідання" це на нас шляхотно впливає.

В одній легенді оповідається, що коли Христос ходив по землі, квіти зявлялись в Його стопах, щоб окрашувати довкілля. Коли людина творить радість, добро, ця радість буде зявлятися, цвисти і жити довго опісля.

Лариса Мурович

НА ЧУЖИНІ

Є на чужині нестерпні хвилини,
Бо в думи вливають одчай,
Та серце без міри наново вірить,
Що вернемось в рідний наш край.

Погляну в безкрає й зірки шукаю
Такої, що вміла б сказать,
Скільки ще років, як простір широких
Судилося нам мандрувать?

Там перша, як пломінь, як серця гомін
Заблисне й заграє: ще мить!
І ляже за хмари, важкі котари,
Замовкне й неначе спить.

Та серце вже мріє й надію гріє,
А очі впилися у даль,
Бо може знову ця зірка чудова
Покажеться в небі. Й мов жаль

Другі з'явились і зажурились,
Бо жмури ув їхніх очах,
І сіють тривогу, що довга дорога
Й непевний, як ніч наш шлях.

Та я біля дому гляджу без утоми
На небо, де хмара лягла,
І буду стояти й до ранку чекати
Зірки, що перша зійшла!

Вже вийшла друком найновіша збірка поезій
Ганни Черінь

„ЧОРНОЗЕМ"

Ціна — 2.50 брошурована, 3.00 в оправі.

Замовлення разом з грішми посилати на адресу:

Mrs. H. PANKIW,
8901 S. Greenwood,
Chicago 19, Ill., USA.

Йосиф Гірняк

Вітер з України

Нижче подаємо першу частину доповіді Й. Гірняка, що була поміщена в чікаговському „Українськім Житті" ч. 26.

Українська еміґрація в Америці впише 1962-ий рік у свої аннали, як рік прориву через Залізну заслону свіжого вітру з України. Через хрущовські та американсько-бизнесові заборола прорвався до нас-еміґрантів Ансамбль Танцюристів Павла Вірського й приніс нам, нехай і символічний, але таки привіт із рідного краю, із Золотоверхого Києва. Привітали нас хлібом і сіллю на тацах укритих мережаними рушниками, з глибокими поклонами, чарівною піснею: „Реве та стогне Дніпр широкий".

Пікантна подія, за якою криються різні шахматні ходи, політичні махльойки, закулісні махінації і справжнє мистецтво: безпосереднє, хвилююче, привабливе дзеркало духа народнього... Це грайливий букет протиріч епохи. Це букет безсоромної забріханости, рознуздяної фальші, аґресивної ненажерливости і благородного та ніжного мистецтва руху, звуку і барви.

У Великодному числі „Лис Микита" Едвард кількома вимовними лініями зрецензував цей „привіт" танцюристів: „Ніжні жіночі руки, які підносять нам хліб і сіль, сковані тяжкими кайданами... Це трагічний привіт. Протягнені руки, немов би благають звільнення від кайданів".

Під охороною численних енкаведівських наглядачів Юрок привіз кріпаків-танцюристів, якими Хрущов намірився переконати Діфенбейкера і вільний світ, що Україна самостійно живе і танцює. Саме Україна, а не якась там складова частина московської імперії.

Реклямні статті американських газет, ефектовні програмки Ансамблю вперше заговорили таким патріотично-українським тоном, що навіть зачерствіле серце національного друга стрепенулося і розкисло... А розкиснути таки було чого. Американські напрямні газети та журнали, реклямуючи цей ансамбль, вперше заговорили про несфальшовану історію України, про почеволений гордий український народ, про його вікове стремління до визволення, про його культуру і мистецтво і всякі такі інші речі, які ще недавненько однією крилатою фразою перекреслив американський міністр зовнішніх справ Д. Раск.

Хитрий шахматний маневр. Але кожний маневр має два кінці. Ще тоді, як Сталін з Постишевим і Хрущовим розстріляли революційний зрив українського відродження, вони визначили чіткі рямці для мистецтва „національних республік": етнографічна пісня, танок та сугубо побутова тематика драматургії. А тих, яким ці рямці були завузькі, усунено. Леся Курбаса, що категорично відмовився від наказаних партійних напрямних у театрі й що систематично ігнорував московські фестивалі екзотичних видовищ „народів СССР", зліквідовано, а покірним наказано смиренно підкоритися генеральній лінії московських окупантів. Театри забили чолобитні перед кремлівським престолом посивілою „Наталкою Полтавкою", „Запорожцем за Дунаєм", анахронічною „Суєтою" з Терешковим Матюшою і корнічуківським „Що вам подобається".

Але народній дух невмирущий. Його в кулаці не здавиш. Він поміж пальці таки випорсне. Мимо страшного лихоліття, терору, мільйонів жертв, кривавих переселень — пісня звучала повнозвучніше, могутніше, старенькі поіржавілі бандури забреніли всіма струнами. Народний танок зіп'явся на пуант класичного французького балету та зачарував райдугою національного чару, жіночою непорочністю, грацією козацької матні, невичерпаним темпераментом степового чумака. Дореволюційний осміяний „малоросійський" гопак застряг у горлі погорілого „баріна".

Неперевершений Анатолій Петрицький повів Павла Вірського через небесну веселку українських барв, через романтику Курбасівсько-Довженківського вислову до синтез народньої пісні, Шевченкового слова, Лесиної „Мавки" та Франкового трембітяря. Талановитий Павло Вірський, перейнявши естафету у великих своїх попередників, через вакханалії терору, через гори трупів українських дітей, матерів, батьків, через шабаші московських наганячів, приніс до нас „описатих" запорожців, які своїм ритмом, рухом, барабанною піснею „Ой не дивуйтеся — що на Вкраїні повстало" воскресили перед нами Курбасових „Гайдамаків" та Довженкових жупанних „Звенигородців".

Мова мистецтва-сцени: слово, рух, барва, пісня, музика, танок завжди попадає у серце, у душу, перебиває, перелітає кордони та всі заборола. Перед мистецтвом — насилля безсильне. Мистецтво несе правду, а перед правдою — неправда мусить спасувати.

Правда народнього гумору, Гоголівського гумору — непоборна. Шляхетність української дівчини у танку, вершинну віртуозність повзунка, щупака, безмежну техніку присядки і безконечного козацького шараварного піруету можна досягти і виправдати тільки пошаною та любов'ю до народньої культури і її традиції.

У книжечці-програмці Ансамблю, українсь-

кою мовою, є фото: молоді танцюристи у грецьких туніках біля балетного станка вишколюють своє тіло правилами і вправами клясичного французького танцю. Єдино вірний шлях. Це ще Лесь Курбас повів український театр через Шекспіра, через Шіллера до „Ой не ходи Грицю на вечерниці". Павло Вірський пішов тим же шляхом; відсіяв наносну малоросійщину, викорінив вульгарну панщизняну хахланщину і приніс на кін першоджерельну, ціломудрену народню стихію, ошляхетнену культурою мистецького Заходу. Лірична, сантиментальна „Подолянночка", з своїм незайманим віночком, кружлявши у французькому балетному черевичкові, полонила навіть глядача театрального Нью-Йорку, який не з одного казана кашу їв. Справжнє мистецтво київських танцюристів полонило чужинця, воно розброїло і очарувало українця у вільному світі.

Народ невмирущий... Знищили Леся Курбаса, забальзамували у Москві Олександра Довженка, заморозили на Соловках Миколу Куліша, — Петрицький Анатолій таки дожив та, хоч і побілів як сніг, а все ж таки замаяв такими кольорами, що й навіть еміґраційні супермодерністи ахнули. А ось зовсім ще молодий композитор — диригент Ігор Іващенко, обігнавши своїх учителів-сучасників, і в Нью-Йоркській Метрополітальній опері за пультом змахнув рукою, немов безсмертний Кошиць, і з-під його батути залунала „Реве та стогне Дніпр широкий" і загула про те, що Україна таки не вмре... Врешті, ще й вийшов на сцену Павло Вірський і приневолив усіх глядачів, усіх колишніх громадян старенької Европи, всіх утікачів із „матушки Расеї" руками заспівати: „Гей не дивуйтесь, добрії люди, що на Вкраїні повстало". Колись цієї пісні й ми співали у „Гайдамаках" під батутою Леся Курбаса.

У такт пісні одностайно плескала вся заля зворушених справжнім мистецтвом глядачів. Забили у долоні представники всіх народів, а їх у Нью-Йорку чимало, висловлюючи своє щире захоплення українським народнім мистецтвом. Глядачі забули, що перед ними Ансамбль, присланий для особливого призначення, для політичних махінацій, за спиною якого ховається продумана, далекойдуча гра. Глядачі зворушені авторами-майстрами прекрасного видовища, вишколеними танцюристами, яким не чуже мистецтво справжніх комедійних акторів, які здатні перевтілюватися і жити образами народньої минувшини та сучасности. Перед многонаціональними глядачами виступали майстри національного українського танцю, які зуміли відсіяти все наносне, чуже, скороминуще і на момент зберегти себе і глядачів у царстві справжнього, щирого, незайманого мистецтва. Тому так спонтанно і одностайно зареаґувала різнородна авдиторія і так безпосередньо сприйняла київських танцюристів вся українська громада у вільному світі. Стара театральна поговірка говорить, що кожний окремий глядач може мати свою окрему думку, кожному окремому глядачеві може вистава, чи виконавець подобатися або не подобатися, — але вся маса глядачів ніколи не помиляється, вона одностайно сприймає або одностайно засуджує видовище в цілому або окремих виконавців. Та й старі римляни казали: „Голос народу — голос Божий". У цім — істина і закон усякого мистецтва.

Анатолій Петрицький, Павло Вірський, Ігор Іващенко та весь Ансамбль повинні переконати навіть найупертіших скептиків, що мистецтво українського народнього танку не тільки чарівне само собою, але що воно з цього народнього трампліну підскочило дуже високо. Те, що ми бачили на американських сценах у виконанні українських танцюристів, перевершило все досі нами бачене в ділянці народнього танку. Треба сподіватися, що українське балетне мистецтво скоро завоює дуже поважні позиції у світовому балетному мистецтві. Про це вже можуть свідчити перші ластівки тут бачених фрагментів з балетів „Лілея", „Маруся Богуславка" та „Лісова Пісня".

ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

Пані Чепесюк — Форт Вілліям, Онт. —	$25.00
Відділ ім. Княгині Ольги — Принс Алберт, Саск. —	25.00
Пані Т. Бевш — Торонто, Онт. —	10.00
о. К. Квасницький — Лашін, Кве. — Збірка на похороні бл. п. Єлени Мислюк —	10.00
Відділ ім. Н. Кобилянської — Виллингдон, Алта. —	10.00
З 50-го ювілею п-ва Ф. К. Ємчуків. Форт Вілліям, Онт.	10.00
Пан М. Зварун — Гемилтон, Онт. З похорону бл. п. Николи Семенюка —	5.00
Відділ ім. О. Басарабової — Вимер, Саск. —	5.00
Відділ ім. Г. Барвінок — Монтреал, Кве. —	5.00
Пані Софія Ясенчук — Венкувер, Б. К. —	5.00
Відділ ім. Лесі Українки — Ворт Френсес, Онт. —	3.00
Пані А. Гнідек — Торонто, Онт. —	3.00
Пані Ольга Бишоп — Сирекюз, Ню Йорк —	2.00
Пані К. Процишин — Йорктон, Саск. —	2.00
Добр. Є. Горбай — Вегревил, Алта. —	2.40
Пані С. Павчук — Форт Вілліям, Онт. —	1.50
Пані С. Ємчук — Содборі, Онт. —	1.50
Пані Анна Капець — Роблин, Ман. —	1.50
Пані М. Веньгер — Форт Вілліям, Онт. —	1.50
Пані Анна Бойко — Торонто, Онт. —	1.50
Пані П. Литвин — Вінніпеґосис, Ман. —	1.50
Пані Наталія Вережак — Естон, Саск. —	1.50
Пані Б. Малицька — Лашін, Кве. —	1.50
Пані Р. Барон — Форт Вілліям, Онт. —	1.50
Пані Д. Кризел — Порт Кредит, Онт. —	1.50
Пані Леона Яворська — Ґрінфілд Парк, Кве. —	1.00
Пані Ґ. Фуштей — Вилингдон, Алта. —	1.00
Пані А. Федорук — Редвотер, Алта. —	.50
Пані Дж. Роїк — Едмонтон, Алта. —	.50
Н. Н. — Ґренд Велий, Онт. —	.50

Ірена Книш

Заміжня жінка

Вже сама історична аналіза подружжя могла б дати образ становища жінки впродовж віків. Бо від найдавніших часів заміжжя було не тільки її єдина „кар'єра", але воно було її головним призначенням, суттю життя. А проте ніхто ніколи не питав жінок про цю для них основну справу. З давніх давен рішали про те самі мужчини. Інституція подружжя, взаємна зв'язь, на якій воно основується, не були устійнювані між жінками й чоловіками, як це стверджують досліди соціологів. Над жінкою завжди простягалися опікунчі руки батька, брата, чоловіка... Майже завжди йшла вона мешкати під дах свого мужа і вже цей факт вирішував його першенство в подружжі. В примітивних стадіях мужчина добував жінку дійсним або символічним умиканням, викраданням: це насильство було водночас маніфестацією його переваги над нею. Навіть у випадках матріярхатів з матір'ю на чолі родини, деякі наукові досліди добачують призначене їй це передове місце мужчинами, а не накинену власну волю жінки. Ця гієрархія проявлялася в подружжі в різних його формах впродовж історії людства й цивілізації, в полігамії (багатоженство), моногамії (одноженство), а навіть у випадках поліандрії (багатомужжя).

Про те, що ця інституція споконвіку недомагала, можна навести багато свідоцтв. Ще перед християнською ерою грек Ксенофонт (430-355 рр.) дорікав, як глибоко чужі одне одному є чоловік і жінка:

„Чи є люди, з якими ти менше можеш порозумітися як з твоєю жінкою? — Таких дуже мало..."

Повсякчасно актуальної проблеми подружжя не може поминути письменник, що хоче повністю відобразити суспільне життя. І в українській літературі воно яскраво відбивалось. Згадати хоч би нашого класика Михайла Коцюбинського, що в своїй новелі „Сон" передав історію молодого подружжя інтеліґентів, які в банальності й буденщині загубили красу життя: „Мертвий спокій калюжі не могла скаламутити сильніша хвиля і це так дратувало Антона, що йому хотілося крикнуть, чимсь пожбурнути або вибити шибку, щоб з тріском і дзвоном впустити в хату свіже повітря" і після розповіді Антона взнеслих візій „ішов бій невдоволених душ... — Ти обросла буденнім наче корою — кричав Антін. — А ти був дома тільки словником!..."

А скільки місця в своїй творчості присвятили питанні подружжя Ольга Кобилянська чи Іван Франко!

А втім попередній нашому XIX вік приніс цій справі багату літературу. Особливо французькі письменники представляли жахливу ситуацію жінки цілковито обеззброєної супроти деспотизму чоловіка. Понижувана й зраджувана вона мала право тільки мовчати. В її обороні виступали Флобер, Мопасан, Прево, Жорж Санд і ін. Зате Бальзак, для якого „призначенням жінки і єдиною славою є прискорювати биття серця мужчини", виложив у своїй „Фізіології подружжя", що ця інституція, з якої усунено любов, неминуче підказує жінкам зраду, то ж чоловіки мусять примінити відповідню стратеґію, щоб уникнути „ганьби": — „Цю невільницю треба вміти посадити на престіл", а допомагатиме цьому відповідна програма: відкинути освіту, культуру і заборонити все, що могло б розвинути її індивідуальність, приписати невигідний одяг і анемічну відживу..., а взаміну зате окружати її вишуканими чемностями й почестями. Обманювані, а водночас приваблювані легкістю такого становища жінки приймуть цю ролю завідательки дому, подруги й матері. Ці типи й картини минулого століття не зникли безслідно.

Ще й сьогодні перед багатьома жінками подружжя ввижається найлегшою кар'єрою. (Реклямована авторка „бест-селер-а" Добридень, смутку" Ф. Саґан — каже не без хвастощів про свою геройку словами її батька: „Моя донька завжди знайде мужчин, що її удержуватимуть".) Не опанувавши ніякої професії, такі жінки вибірають подружжя, як джерело екзистенції і стають „половинами" своїх чоловіків. Столітні залишки виховання, традиція вкорінили в них думку, що жінка може соціяльно існувати тільки через свого чоловіка, віддавши себе під його захист. Не відкидається при тому зброї старого арсеналу: вдавати, хитрувати, мовчазно ненавидіти й боятися, маневрувати... Виправданням цієї сумної вмілости є те, що така жінка в подружжі заанґажувала всю себе: вона не має змоги заробляти на себе, бо вона є нічим іншим як „половиною" свого мужа, що її найвищим досягненням є право підписувати його чеки.

Однак в сьогоднішньому світі вже не вис-

тарчає факт бути жінкою такого чи іншого. Перед жінками стоять відкриті ріжні кар'єри і тільки від їхніх здібностей і особовостей залежить успіх. Не треба вже „битись об зачинені вікна", безповоротно зникає тип традиційного подружжя з шефом-чоловіком. А в парі з тим модерна жінка наших часів щораз менше може вдоволятися тісним, замкнутим життям свого дому, вона прагне себе виявити й поза ним. Не тільки люблені жінки промінюють. Промінними є й ті, що мають кожночасно почуття корисности й потрібности свого існування, знають, чого хочуть і до чого прямують.

**
*

Перед пів століттям, жінки, що досягали власним змаганням економічну незалежність, нерадо одружувалися. Вони були надто захоплені своїми свіжими осягами, щоб їх зрікатися для мужчини чи дитини. Від останньої війни все те змінилося і дальше перетворюється на наших очах, хоч є ще велике число молодих жінок, які вважають найгіршою розв'язкою в їхньому житті закладати родину. Тому Ева Перон писала: „жіноче питання — це все і всюди глибоке й основне питання родини".

Ніде правди діти, тягар подружжя помимо технічних полекш більше дошкульний для жінки ніж для чоловіка. На неї виключно спадають догляд над дітьми й ведення хазяйства. Наші чоловіки все ще згідно з традицією вважають нищим у своїй гідності взяти участь у праці колись тільки жінкам приділюваній. В тому відношенні нема й „залізної заслони": скаржаться на те вимовно нпр. робітниці Криворіжжя в сучасній повісті Ол. Гуреїва „Наша молодість — Життя іде" (Київ, 1957). В результаті жінці приходиться багато тяжче погодити вимоги родинного життя з виконуванням якоїсь заробіткової професії. А навіть без неї життя заміжньої жінки розпорошуване й розриване на безліч щоденних дрібниць, що їх вимагає дім і родина. Прати, прасувати, чистити, варити, мити, направляти..., а попри те покупки, шкільні завдання дітей, прийняття, відвідини, листи, телефони... Заміжня жінка з великим трудом може віднайти рівновагу серед того крутіжу й напруги ріжних противенств, коли вона водночас має бути сприйнятлива до вимог з ріжних боків: чоловік, діти, рідня, знайомі, дім, громада.

Як знайти рівновагу серед цих відосередніх сил, як залишитися незламною всупереч усім невдачам, якими загрожує скомплікована й різноманітна машина нашого життя? Відповідь — не легка.

Шукаючи її жінка славного літуна Анна Морлов Ліндберґ опублікувала книжку „Самота проти моря", яка здобула поважний успіх і була перекладена на інші мови. В часі самотніх вакацій на морському побережжі вона роздумувала над проблемою заміжньої жінки, що хоче ущасливити свого чоловіка й дітей та провадити „родинний човен" до доброї пристані, а з другого боку — не зривати з суспільністю.

„...Я не можу зложити з себе відповідальности," — пише вона — „я не можу провести життя на відлюдному острові. Тим паче не можу жити як монахиня в родинному гурті і цього не бажаю... Не в цілковитому відреченні я найду розвязку ані тим менше в повному сприйнятті існуючого порядку..."

І Анна Ліндберґ радить мільйонам заміжніх жінок шукати **простоти** та нею боронитися перед ускладненнями, навчитися вміння обминати надмір, так у матеріяльних як і в моральних справах. Ось так з надміром одягу позбутися суєтливости й порожнечі. З перевантаженням меблів, не оглядаючись, „що подумають другі" — відкласти себелюбство. Запрошуючи тільки людей, з якими можна бути собою — відкинути маску гіпокризії. Бо ніщо так не мучить як брак щирости в людей... Життя заміжньої жінки внаслідок свого ускладнення є противенством творчого й вдумливого життя. Ось і тому, додає Ліндберґ, нема святих між заміжніми жінками...

Бо драма подружжя, як хтось сказав, не в тому, що воно не забезпечує обіцяного щастя, — якого, до речі, ніщо не в силі запевнити — але те, що воно жінку калічить одноманітністю й рутиною, розчленованістю безлічі дрібних зайнять, які поглощують всі сили й ввесь її час.

Справді, дорого окуплена радість материнства!

А все таки жінки вибірають подружжя. Бо воно досі єдина найкраща форма, що може дати жінці вдоволення в чуттєвій сфері. Соціольоґи й психольоґи впевняють, що більшості мужчин не треба любити жінку, щоб її пожадати. Багато слабше слухає цього інстинкту жінка, що прагне певности, стійкости, й тривалости. Вона не створена для перелетніх зв'язків „без завтра", якими можуть вдоволятися мужчини.

Повсякчасний конфлікт, що протиставляв мужчину жінці — як літературна тема тепер уже вийшов з моди. Проте значний розголос здобула сучасна італійська письменниця Alba de Cespedes своїми романами про жінок нещасних у подружжі з порожніми, диспотичними, при-

шелепуватими, грубіянськими чоловіками. А інші жінки, що так чи йнакше уникнули подружжя — чи вони щасливіші? Зовсім ні! Бо жінка вільна навіть коли досягне блискучих успіхів, не має вдоволення, коли в чуттєвій сфері в неї — пустка.

Тисячі літ установа подружжя перетривала найбільші економічні, політичні й релігійні потрясення. Переходить довготривалу крізу й модерне подружжя. Свідчать про те не тільки безчисленні розводи. В пресі й ріжних публікаціях підносяться алярми, критики, поради, щоб рятувати цю основу родинного життя, найкращу досі базу суспільности. Навіть СРСР завернув із небезпечної дороги сміливих експериментів „вільних подруж", „подруж на пробу", „півподруж", що за ними в початках так голосно аґітувала Олександра Домонтович-Коллонтай, вийшовши потім заміж за вродливого моряка Дубенка.

Якби воно не було, сучасна молода ґенерація є за подружжям. На це вказують скрізь молоді шлюбні кандидати, що не ждуть навіть закінчення студій (як колись), але одружуються все, щоб утекти від самотности, бо життя менше жорстоке, коли його зустрічати удвох. Свідчать про те висліди безчисленних анкет у ріжних країнах. В їх світлі молодь, може, без давньої романтики, зате й без глуму чи насміху висловлюється про подружжя, бажання мати дітей, повне довір'я, обопільну вірність і основне: **любов.** Щойно новітній подружній звязок є вислідом взаємного порозуміння між чоловіком і жінкою: вони разом вирішують спільне майбутнє — як двоє найближчих союзників.

Заміжня жінка молодого покоління мавши вірного чоловіка, що її любить, прийме відважно всі саможертви, бо — „кому легко на серці, до того весь світ сміється".

Джюді Ля Марш

Джін Даґлес

Джюді Ля Марш, кандидатка Ліберальної партії і **Джін Даґлес,** кадидатка Прогресивно-Консервативної партії, суперничали під час недавніх виборів у Наяґара Фалс — онтерійській виборчій окрузі, яка нараховує 42,000 виборців. Всі працівники під час виборчої кампанії обидвох кандидаток були жінки. Джюді Ля Марш здобула поновно мандат до палати громад, який вона вперше одержала в результаті додаткових виборів у 1960 році.

Фото: Торонто Телеґрам. „К.С."

Дмитро Міщенко

СІВЕРЯНИ

РОМАН

(Продовження)

Вона... Ну, звичайно, вона, Чорна!

Коні зближаються, коні от-от зійдуться...

— Всеволоде!

Дівчина осаджує завжди покірного їй Сокола, простягає до молодця руки. Той в одну мить спішується, біжить на її поклик. Спершу не знає, що йому робити. Чує, що лине до неї всім серцем, що безсилий стримати себе. А княжна хилиться в сідлі і, стомлена їздою чи щастям зустрічі, падає в розкриті обійми.

— Чорна!.. Княжна... Приїхала-таки.

Вона здається йому легенькою, мов пір'їна, і він ладен нести її так через усе пасовисько, до самої оселі. Але дівчина отямлюється і, силкуючись, пробує стати на ноги.

— Ти не ждав мене? — питає, поправляючи на собі одяг, потім — розкішне, вибите з-під калансуви волосся.

— Як це не ждав? Що ти! Правда... все це сталося так швидко, так несподівано, що й повірити важко. Дивлюсь ось на тебе і не йму собі віри.

— Нещастя прискорило мої одвідини, — печально сказала дівчина. — Вибач, але се так. Приїхала шукати захисту.

— Нещастя?.. Захисту... Хто ж тобі загрожує там, у стольному граді, під захистом такого могутнього батька?

— Хозари, Всеволоде. Приїхали сватати мене. А батько... а князь, думаю, не наважиться відмовити каганові. Тому я і втекла сюди. Одна-однісінька пробиралася через сі нетрі. Страх як боялася, що заблуджуся, що не втраплю.

Всеволод спершу здивувався, ба навіть злякався її вістей, а потім зрадів, відчув себе не знати яким щасливим. Втекла! До нього втекла!

— Я розгубила друзів, — продовжувала княжна. — І батьків утратила, Всеволоде. Крім тебе, нікого не маю на сім світі.

„Крім мене, нікого не має на сім світі".

— Тому й приїхала. На тебе уся моя надія. У мене тільки й надії, що ти.

„Тільки й надії, що я!"

— О княжно! — гаряче відгукується парубок. — Як добре, що ти згадала про мене. Сюди ніхто не загляне. Та й нікому не дам я тебе в обиду. Чуєш, нікому!

Всеволод бере її за руку і, сам не помічаючи того, тулить їх до серця. Дівчина не перечить. Дивиться на парубка болісними, але й обнадіяними вже очима і не перечить. Це мужнє і вродливе обличчя, ці чисті, як цвіт волошок, очі немовби чарами споюють її, гонять із серця тривогу. Хочеться схилитись молодцю на груди і спочити на них, набратися сили.

Але княжна утримується від спокуси.

— Я знаю, — говорить Всеволодові, — ти не даси мене в обиду. Але батько... Чи простить мені твій батько?

— Батько?

Парубок згадав його гнів на князя і завагався. А що, коли... Що, коли батько відмовить? Адже він не забув княжої кривди, він ще й досі мріє про помсту.

Чорна помітила це вагання.

— Ти... непевний, — сказала спроквола.

— Ні, ні. Що ти... Батько теж...

— Ні, ти непевний, — сумно повторила княжна, та, помисливши, посміхнулася. — А проте нічого. Я сама поговорю з твоїм батьком. Не така вже велика моя провина: думаю, він простить її дівчині.

Чорна по-своєму розуміла гнів конюшого — на вбивство лебедиці натякала... Тому не так уже й боялась того гніву. Але Всеволод зрадів її знахідці.

— Так, так. Ми зараз же підемо до батька й розкажемо усе. Він добрий у мене, він простить.

Надія окрилює молодят, і вони поспішають до коней.

***

Гривань вважався могутом на пасовиську: високий, ставний. Сяде на нього Осмомисл — і наче з вежі спостерігає за косяками. Геть усе видно йому, а надто в ясну погоду. Від узлісся до узлісся, від обрію до обрію!

Он вихопився з прогалини в лісі табун молодняку. Летять буйногриві дволітки, аж спини повигинали, аж присідають до землі. Погонич пробує збити їх, хоче звернути до водопою, та дарма: не впорається він із лошатами, не осилить їх.

Очі в конюшого як у степового орла: здалеку пізнає погонича. Хоче крикнути, порадити йому, та отямлюється вчасно і махає з досади

рукою: надто велика відстань розділяє їх, все одно не почує.

Аж бачить, обіч табуна скаче ще один комонник. Довго приглядається і ніяк не може збагнути, хто ж то править розпластаним у нестримному пориві огирем.

„Як добре скаче! — захоплюється конюший. — Яка сила, краса яка в польоті тім пташинім. Але... хто ж то може бути? Кінь — білогривий, на комонникові — япончиця. Хто ж се може бути?"

Косяк уперто йде протоптаними слідами. Всеволод ще раз порівнюється з вожаком, пробує збити його гарапником і нічого не вдіє: лошаки не звертають із обраної ними путі.

А комонник зближається, ще мить — і порівняється із Всеволодом, вийде у голову табуна. Удвох їм, гляди, пощастить-таки збити молодняк, нагнати його до водопою.

Та що це? Комонник подає Всеволодові знак і стає на чолі косяка. Не збиває його, — стає на чолі, веде перед?

Осмомисл не зводить очей. Що він надумав, той невідомий помічник, що він надумав? Веде у тому ж напрямі... Е, ні. Стій, стій, здається не в тому. Принаймні не зовсім у тому. Так, так, повертає. Повертає і веде за собою косяк!

Молодчина! Ну й молодчина ж! Додуматись, га! Глянь, глянь: веде уже прямо до річки. Прямісінько до річки.

Гривань звик коритися волі господаря — не поворухнеться навіть. Стоїть і дивиться вдалину, на косяк, що пробігає за кількасот кроків. Хвіст у нього до самих копит, шия, як у лебедя: довга, міцна, гоноровито вигнута. Струсне нею — і замають на вітрові залотисті хвилі розкішної, звисаючої на один бік гриви. А застигне з гордо піднятою вгору головою — очей від нього не відірвеш: і сила, і краса приваблюють погляд.

Обидва — і Осмомисл, і кінь — слідкують за косяком; здається, однаково й зацікавлені, чим все це кінчиться. Але що це? Комонник розвертається, знову веде молодняк на пасовисько? І Всеволод іде за ним... Чому це, з якої речі? Х-ха!.. Оце так чудо! Ти ба, хто б міг подумати: веде косяк у зашморг! Утер, значить, носа і йому, конюшому, і його синові. Закручує лошаків, щоб збити докупи, значить, щоб не було виходу... Ну й молодчина ж, га! Що за один такий? Звідки він взявся?

Першими приїжджають із пасовиська підконюші. Вони простежили за водопоєм, їм можна й спочити перед обідом.

— Гей, браття! — гукнув їх Осмомисл. — Хто там приборкав отак дволіток?

— Та хто ж, Всеволод твій, — і гордо, і впевнено відповіли підконюші.

— Е, ні, попереду йшов хтось інший.

— А-а, — пригадали ті. — Помічницю знайшов твій син — княжна завітала в гості.

„Княжна? Княжна Чорна?"

Конюший підбирає повід і довго дивиться в той бік, на гасаючих між молодняком комонників.

„Значить, вони порозумілись між собою? У них, значить, дружба?"

Чорна весело перегукується із Всеволодом, домовляється, певне, що робити їй тепер, а Осмомисл стоїть, мов укопаний, не рушить із місця.

Дружба... Аби ж то тільки дружба. Син за лісами, бач, знайшов дівчисько, у княжі терени зумів, мабуть, пробратися з любові. А княжна... мій Боже, а княжна... Не встигла стрітися, не встигла розлучитись — уже приїхала. І як: через ліси, через болота, по непрохідних хащах путь сюди знайшла!..

Не віриться. Невже вона... закохалася в холопа?! Боже Звароже! Адже це безумство. Княжна і холоп — це ж безумство. Кохання їхнє обірвуть, як сон, серця розіб'ють, як холодну крицю. Їм що... У них, бач, над усе гординя. Їм княжа честь дорожча за життя.

Ні, ні... Сього не може бути. Князь довідається — зведе із світу сина. Він не простить йому зухвальства. Ніколи не простить! І доки не пізно, поки зернята не дали ще сходів, самому треба паростi зірвать. Так, так, самому. У батька легша рука, батько зробить це без особливих болей. Основне — спровадити княжну, сказати їй, щоб нишком забиралась геть, щоб навіть думати покинула про сина. А там надія вся на час. Час камінь рушить — зітре як-небудь і любов. Та й люди знайдуться, і люди допоможуть.

Коли Всеволод зайшов із Чорною до рубленої з дуба оселі, Осмомисл сидів на покритій ведмежою шкурою колоді і мовчки дивився на них. Поросле густим волоссям обличчя здавалося скам'янілим — таким воно суворим, таким непривітним показалось Чорні. Тільки очі блищали під кущастими бровами. Дівчину вразила та кам'яна непорушність, і вона розгублено глянула на Всеволода. Але тому не вперше розмовляти з батьком, не вперше й бачити його таким — пропустив попереду себе княжну і причинив за собою двері.

— Тату! — на ходу крикнув він батькові. — Чорна прийшла...

— Бачу, — почувся гучний і суворий голос, але обличчя в конюшого як було скам'янілим, так і лишилося — жодного поруху, навіть тінь не пробігла по ньому.

Всеволод оторопів. Невже побоювання його справдяться-таки? Невже батько...

— Сину, — обірвав його роздум старий. — Іди в своє діло. Я сам поговорю з княжною.

Парубок і зовсім похолонув.

— Куди іти? Я все зробив.

— Іди, кажу! — ще суворіше гримнув Осмомисл. — На тебе там чекають підконюші.

„Гонить, — подумав син. — Але нащо ж? Чому без мене хоче говорити з княжною? Що надумав робити з нею?"

Дивився то на княжну, то на батька і не знав, як бути йому: піти чи залишитись все-таки?

А батько не зводив із нього очей. Сидів, мов скам'янілий, і не зводив очей.

І це не сподобалося Всеволодові, вивело з рівноваги. Спалахнув, мов полум'я, роздмухане вітром, і круто повернувся до дверей.

Чорна злякалася.

Чого він хоче од неї, страшний сей муж? Нащо лишив тут одну?

Ловила на собі його важкий, крицево-холодний погляд і чула, як підломлюються ноги. Хотіла було оступитися до дверей і не змогла: немовби прикував хто до підлоги, так ніби заціпеніла під поглядом конюшого.

— Княжна сама знайшла сюди дорогу? — почула зрештою його голос.

— Так, — похопилася ствердити дівчина. Вона давно вже чекає цієї нагоди — заговорити, їй давно вже хочеться почути свій голос, щоб переконатися, що живе, що не втратила дару мови. — Я ж тут не вперше.

— Знаю, — коротко одрубав Осмомисл, остаточно збивши дівчину з пантелику. — За те хвала тобі. В такій глушині не кожен знайде і вдесяте. А ти вдруге нас знайшла. Та й з косяком упоралась розумно. Але княжа донька повинна пам'ятати...

— О, прошу вас, не треба!

Княжна простягла до нього тендітно-білі руки і так жертовно склала їх долоня до долоні, так благально глянула конюшому у вічі, що той замовк раптом і звів насуплені досі брови.

Світе ясний... Яка краса... Яка незвичайна краса в цієї дівчини! І Роксану нагадує чомусь. Те ж мармурово-біле, до безподоби прекрасне в своїй скорботі личко, ті ж благаючі, незрівняно ніжні, матово-чорні очі, і так само збиті на скорботний вид пасма пишного волосся... Що це? Звідки це? Чому вона так схожа на неї, Роксану? Чому так схожа?! Рідня їй? Стій, стій... Яка ж рідня? Адже вони чужі, зовсім далекі. Хіба... Хіба, може, горе зріднило їх? Але яке ж горе? Роксані загрожувала смерть, а сій...

Чорна опустилась тим часом на коліна, не зводить із конюшого виповнених сльозами очей.

— Прошу вас, — благає, — не викликайте духа діви-лебедиці. Я й так караюсь через ті злощасні лови.

Осмомисл ще дужче видивився на дівчину.

— Якої діви? Якого духа?

— Ви ж пам'ятаєте, — плакала вже княжна, — тоді, на ловах, я вбила лебедицю. Ви ще гримали на мене... А Всеволод казав, що то не звичайна собі лебедиця, то діва-лебідь, виявляється, була.

— Ну то й що? — не втерпів уже конюший.

— Вона тепер помщається мені, — схлипувала Чорна. — Все сталось так, як ви тоді казали: на мене наслано шуліку.

Осмомисл не пам'ятав своїх погроз і тому силувався тепер пригадати, про яку шуліку йде мова, силувся збагнути, що так лякає дівчину.

— Не розумію, — признався він. — Яку шуліку?

— Хозарина. Каган хозарський прислав сватів, заявив своє право на мене. Татусь казав, що захистить, та я не вірю: йому вигідне таке заміжжя, він не стримається, оддасть мене на чужину.

„Татусь? Князь? — дивувався конюший. — Оддасть на чужину?"

— Тому я втекла сюди, — пояснювала дівчина. — Була б у мене мати, був би і захист. Але матері нема. Ні близьких, ні друзів у мене нема. Окрім Всеволода.

„Окрім Всеволода... — твердить, слідом за нею конюший. — Так он чого вона тут! Батько, значить, заодно з хозарами. Батько і над донечкою хоче вчинити насилля. І заради чого? Заради вигоди?! О ні, мій вороже, — хмуриться Осмомисл. — Це вже, як кажуть, зась. Княжна в моїх руках — тобі до неї зась!"

Чорна знову відчуває пробудження в ньому рішучості, сталево-холодної рішучості і ще ревніше плаче.

— Ви не проженете мене, правда? Ви не відмовите переслідуваній дівчині, дасте притулок...

„Так, я не відмовляю. Я дам... На зло тобі, княже, дам притулок!"

Осмомисл рвучко підводиться з місця й гукає на всю оселю:

— Всеволоде!

Парубок миттю розчиняє двері, за якими підслухував батькову розмову з княжною, і бурею влітає до кімнати. Але конюший не помітив цього разу його непослуху — йому прийшла в голову щаслива думка, він не звертав тепер уваги на дрібниці.

— Світлицю звільниш для княжни, — наказав бадьорим і рішучим водночас голосом. — Ми і в передній перебудем літо.

Почувши ці слова, дівчина засяяла на радощах, хотіла було обняти старого, та не повірила, певне, ушам своїм і завагалася на мить. Осмомисл скористався тією миттю і повелів обом іти гуляти на подвір'я.

Лишившись на самоті, довго стояв посеред кімнати, суворий, але й обрадуваний водночас. Потім обернувся до вікна, дивиться крізь нього в синіючу над лісом далечінь.

„А що, мій вороже? — злобно питає він Чорного, сягаючи думкою ген аж за ліси, у княжі покої. — Здається, надходить час помститись над тобою. Здається, зглянулась доля. І над холопом зглянулась!.. Більше ніж двадцять літ чекав я цієї нагоди. Більше ніж двадцять літ! І от діждався нарешті. Не ти, то донька прибула до рук. Побігай, пошукай її тепер".

Конюший уявляє на мить, як бігає князь у своєму Чернігові, як шаленіє при одній тільки думці, що втратить через цю капосну дівчину такого зятя, — уявляє і радіє, задоволений, посміхається навіть у вуса.

„Я зумисне триматиму її тут подовше. Чуєш, князю, — кам'яніє знову його обличчя, — подовше! Доки хозари не впевняться, що дівчина безслідно зникла, доки не зчорніє з горя твоє жорстоке серце. А там надія вже на Бога. Там видно буде, як діла сі повести. Можливо, дружба молодят і справді увінчається любов'ю. А се вже й буде помста. Дівча довірливе, саме, бач, прибуло. Та й ліси п'янять, нічка чарує тут, на лоні матері-природи. Тут воля всім і всьому, навіть утіхам молодця!"

Він певен: нагоди іншої не буде, і тому не вагається, не думає уже, чим скінчаться наміри його далекосяжні: раз є можливість помститися, треба скористатися нею, можливістю. Іншої може не бути!

Сп'яніла на радощах уява викликає перед очі налякане обличчя князя Чорного, і просяться на язик злобноторжествуючі слова:

„Що, не подобається тобі, супостате? Дивуєшся, що така жорстока відплата? А наруга не жорстокою хіба була? Не жорстокою, питаю?! Я забив обох, се так. Я, може, караюся тим вчинком. Але то вже мій клопіт. Я діяв за законами крові, і ти не мав права судити мене! А ти осудив. Ти не порахувався з законами. Тож і розплачуйся тепер за посадника. Осмомисл образи не дарує: кров за кров, наруга за наругу!"

XI

Сила людської краси

Минали дні. Стрибожі внуки рідко коли приносили з собою важкі грозові хмари — здебільшого вкладалися на спочинок за горами Угорськими, за лісами Ятвязькими, а то ішли на море синє, бавились із хвилями перло-білими, жартували з мореходцями сміливими, погрожуючи залити їхні носади-кораблі. Тоді в лісах лунали співи ранкові, спочатку тихі, мелодійні, немовби зумисне присипляли княжну, потім ставали бадьорішими,а ле не втрачали своєї принадності, своєї краси. То прокидалися голосистіші чи просто запізнілі і тому поспішаючі поперед інших пташки.

Княжна не усвідомлювала тих співів, та слух її повнився ними, і снились їй чарівні сни, з'являлись перед очі казкові видіння.

Потім сходило над лісом сонце, рум'яносвіже, ясне-преясне сонце! Всміхаючись на радощах світові, зігріваючи усіх теплом своїм, пробиралось воно поміж гіллям і до світлиці княжни Чорни. Ніжне, турботливе, пестило якийсь час бліді її ланити, а облюбувавши пишні дівочі уста, припадало до них довгим і смакуючим цілунком. (Д. б.)

ВЕЛИЧАВЕ ВІДКРИТТЯ КАТЕДРИ ПРЕСВ. ТРОЇЦІ У ВІННІПЕҐУ

В неділю 8-го липня ц. р. відбулось урочисте відкриття Катедри Пресв. Тройці у Вінніпеґу. На святі було поважне число присутніх з-поза Вінніпеґу гостей, особливо гостили у Вінніпеґу учасники 7-го Конґресу Українців Канади. Святочна церемонія почалась урочистою архиєрейською Службою Божою, яку служив Впреосв. Митрополит Іларіон в сослуженні голови Президії Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді о. д-ра С. В. Савчука та багатьох місцевих і позамісцевих священиків. Акту посвячення довершив Митр. Іларіон.

По Службі Божій відбувся величавий спільний обід, на якім складали привіти представники інших громад і місцевих і позамісцевих організацій, інституцій та поодинокі гості.

Привіт від Союзу Українців Самостійників зложив його голова, д-р Левко Фарина з Едмонтону а від Союзу Українок Канади, голова Стефанія Пауш.

ENGLISH SECTION

THE WOMEN IN THE VII UC CONGRESS

The Seventh Congress of the Ukrainian Canadians, held in Winnipeg at the Royal Alexandra Hotel on July 5 - 7, 1962, brought new impetus to the Ukrainian organized life in Canada. The attendants of the Congress returned home enthused about its success which manifested itself in the large attendance.

The business sessions lasted two days — two special ceremonies were held — on Friday a wreath was placed at the Cenotaph. On Saturday a brief service by the Ukr. Orthodox Church was conducted at the Shevchenko monument on the Manitoba Legislative Grounds.

The Ukrainian press in Canada has fully recorded the sessions and the resolutions of the Congress.

Therefore, we will limit ourselves to a short report about a special session, held in the evening, July 5, which was conducted by the Dominion Executive of the Ukrainian Canadian Committee Women's Council. More women delagates representing the four dominion-wide Ukrainian Women's organizations attended this session than was expected.

Mrs. Rosalia Kondra, vice-president of the Ukrainian Canadian Committee Women's Council presided. The first part of the program consisted of organizing the presidium of the session and electing the various committees. Besides the members of the Dominion Executive, the presidium, also consisted of the presidents of the four dominion-wide organizations. The triennial report of the activities of the Ukrainian Canadian Committee Women's Council prepared by Mrs. Olga Woycenko, the retiring president, was read by the presiding chairman. The following are the summerized highlights of the report:

The aims and objectives of the Ukr. Can. Com. Women's Council are based on matters common to all the organizations, which constitute the Ukr. Canadian Committee. The character of our work differs from that of the dominion-wide member organizations as it is more extensive and diversified in its scope of external affairs. Our greatest strivings and achievements have been in the field of culture and education. Experience indicates that our work in the field of culture gives us the opportunity to inform the world about the unfortunate political situation of our people in the Ukraine and of their struggle for freedom and national independence.

It is gratifying to report to this Congress that we were able to publish a selection of works entitled "Essays and Speeches" by the late Hanna Mandryka. The authoress was a well known lecturer and journalist noted for her idealism, deep sympathy for the people of Ukraine and for the firm belief that much could be achieved through unity of action.

We believe that our women will welcome the appearance of these selections and will attempt to popularize this book in their localities.

The attendants of the Congress honoured the memory of the late Hanna Mandryka and Anna Yonker by rising and observing a minute's silence.

The following reports about the activities of the Ukrainian Canadian Committee Women's Council revealed other achievements. During the past three years much attention was paid to collecting of donations for the Shevchenko Monument. Uliana Kravchenko's 100th birthday was observed; a scholarship was awarded to a University of Manitoba student. The journalist, Anita Malik, who had come from India to collect information about the various peoples in Canada was appropriately informed and a reception was held for her. The women displayed much interest and helped with the Archipenko Exhibit in Winnipeg.

Short reports of the activities of various branches of the Ukrainian Canadian Committee Women's Council were given by the following delegates: Mrs. A. Taciun from Fort William, Dr. Zoja Plitas from Toronto, Liuba Chaykowska from Winnipeg, and written greetings from Windsor. Short informative reports about the activities and aims and duties were given by the presidents of the four dominion wide organizations: Maria Dyma from Ukr. Catholic Women's League, Stephania Sawchuk from Ukr. Women's Organization O. Basarabowa, Stephania Paush from the Ukrainian Women's Association of Canada and Olena Kutova secretary of the central committee of Women's Association of Canadian League for Ukrainian Liberation. The nominating committee presented a list of the new officers for the next three-year term. Mrs. Bashuk from the WACLUL. became president.

A dignified but friendly and relaxed atmosphere was maintained throughout the session. The session was closed by an address given by the newly-elected president, Mrs. Bashuk.

Honouring Merited Women

On Saturday, June 7, at the morning session of the UC Congress the awarding of Shevchenko medals to merited Ukrainians took place. Out of the 24 thus honoured, five were women:

MENTAL HEALTH AS THE ABILITY TO "COME BACK"

by Isidore Gorecki

As we look back over the period of immigration into Canada we find that one prevailing interest has always been the state of physical health of any person. So engrossed were immigrants and older settlers in this problem that individuals were able to make millions by preying on their fears and selling them every type of pill, salve or liquor. Mental difficulties were not understood and little attention was paid to them. It is only recently that mental health has begun to win a place of ever increasing importance.

Though everybody is willing to acknowledge that mental health is important there is very little understanding of what it really entails. To illustrate what is meant by mental health the Overstreets in "The Mind Alive" draw upon an incident in a doctor's office. A patient with a supposedly harmless cut on his finger has returned to a doctor's office because the finger has refused to heal. To the patient the cut is an annoyance. To the doctor, on the other hand, it is beginning to be a worry. He wonders what is wrong with the recuperative powers of this man's body. Is the difficulty due to diabetes? Vitamin deficiency? It is not the finger but the whole body that must explain the persistence of the injury.

On both physical and psychological levels it is our recuperative powers that provide a certain guarantee that we shall withstand difficulties which are common in life. We have already witnessed an example of weak physical recuperative powers. To provide a parallel on the mental level let us turn to a meeting of some board or committee. Very early in the meeting one of the members, very hopefully, proposes, what he considers, a definite solution for the problems facing their company or organization. Instead of gratefully accepting this solution the rest of the members react somewhat critically. Some are willing to give his suggestion a limited chance only. Others suggest that all consideration be postponed while a third group would reject the proposal entirely. Instead of taking an active part in the discussion our member sits apart sullenly and probably leaves the meeting early. What is our reaction to this man's behaviour? It is obvious that the hurt, if it can be considered as such, is only slight. Why he does not recover can only be answered in a fashion similar to the doctor's reasoning about the hurt finger. His behavior is not the result of the rejection of his proposals at this meeting alone. It is caused by some deeper hurt taking place long before and which this experience has brought to the surface again.

Numerous other examples of behaviour that reveal impaired mental recuperative powers show up all around us. For example, there is the person who holds grudges, who remembers a fancied slight with all the original emotions long after the event took place. There is also the person whose sense of humiliation is excessive and prolonged. A speaker at a banquet, in the middle of a very fine address, confused his sentences resulting in a good humored ripple of laughter from his audience. When he was congratulated the next day for a job well done he did not show any happiness. He could not take his mind off the sentence incident. There is also the person who gives up at the first set-back, or the person who gives up membership in a church because the minister in his sermon had referred to something which had caused him special grief. Even grief, no matter how legitimate in the first place, may be a sign of impairment if it is nursed too long.

The type of emotional resilience which enables an individual to recover quickly from hurts should

---

Savella Stechishin, Saskatoon, Sask., is one of the founders and a long term member of the Ukrainian Women's Ass'n of Canada. An author of several books, she is a journalist and an authority on Ukrainian national handicraft.

Maria Dyma, Winnipeg, has headed the League of the Ukrainian Catholic Women, and is the former president of the Ukrainian Women's Canadian Committee. A member of numerous Canadian women's organizations, she is honourary secretary of WFUWO.

Stephania Sawchuk, Toronto, is a long term president UWOC O. Basarab chapter. She is vice-president of WFUWO and is active on the commissions of WFUWO in Toronto and in other institutions.

E. Pasternak, Toronto, is a member of the Ukrainian National Democratic Association, and active in the field of social welfare.

Anna Svjatylo, Toronto, served in the Ukrainian Insurgent Army and now is an active member of the League for the Liberation of Ukraine.

The Congress was closed by a grand banquet at the Royal Alexandra Hotel at which the Prime Minister of Canada, John Diefenbaker, was guest speaker.

not be confused with flippancy or cold reserve. From what we know of the latter two reactions they are likely to be defence mechanisms which have also been called into being because of some emotional mishap in youth. They are not signs of an inner peace but are likely to be an outer camouflage for hidden suffering. As reactions they have more kinship with sustained grudge feelings and long standing grief.

From studying mental health from the standpoint of what it is not, we may now proceed to some sort of definition of what it is. The kind of resilience that is the mark of mental health is a sort of faith that life has value and significance and that it is well worth living. This kind of faith may never be put into words but it gives an individual courage to run all risks that living demands and enough resilience to recover from hurt that results to a person who does not wish to escape any of life's dangers.

Furthermore it appears to be a kind of strength which has not been called up for a special occasion but held in reserve for all emergencies. It also appears to permeate the whole body as well as the mind. Some people have regarded it as a sort of ability to wait while the body heals. They came to this conclusion probably because people who are mentally well can rest easily and sleep peacefully. It is interesting to note, however, that peace and sleep came to the sailor in "Ancient Mariner" only after his attention was drawn away from himself and he was able to look with affection even on the water snakes.

If the power to wait and let healing take place is one sign of emotional resilience another is the active will to explore possibilities as they exist-even in unfavorable situations. Torn away from nearly everything he once loved and held dear Stevenson did not give himself up to self-pity and permanent sorrow. Even though he was ill he explored the attractions and beauties of all „homes" to which he continually moved hoping to recover from his malady.

The same ability is a common occurence in many people whose freedom of movement and interest has been cut down through crippling or old age. After the first shock is over such people like Ulysses in Tennyson begin to search for new things they can do rather than dwell tearfully on things they used to do.

Carl Sandburg also notes this peculiar power in people to "roll with the punch" and "take it". It is this power he thinks that helps us to live on long after mere intelligence would surrender. This does not mean that our opinion of man's wisdom individually or collectively is any greater. What he feels is that with this quality of recuperation man can give himself time to grow, to correct his mistakes and to come back into the struggle. Those who have lived with people have often recognized this quality in individuals whose hopes have been broken and broken again but still find the strength to raise new hopes. And this is also the broad story of human survival. The tragedy of the nonresilient lacking recuperative powers is that they move among their fellow humans warily expecting to be hurt and ready for fight or flight. Sometimes they retreat into a self-pitying stage where they are dependent on others. At other times they live like automata or the zombie of the movies of the early thirties avoiding every challange of the unfamiliar. In probably most cases they develop physical symptoms through which they express their emotional defeat.

If we were to single out one single characteristic of all the "problem people" who need clinical help we might say that all tend to be individuals who have not staged a successful comeback from one or many psychological wounds. It does not mean that they are serious neurotic cases. It just means that past failures are still exerting such influence over what they see and feel when they enter new situations that they fail to face them because they become almost identical with the past incidents in which they have been found wanting.

If in contrast we were to look for one characteristic of all people on good terms with life, we would come closest to the answer by saying that they are gifted with a certain emotional elasticity. They have the ability to recover from most hurts. Not only does the memory of their past not hurt them but they look forward with a sense of adventure towards the future willing to accept both successes and failures.

ПЕРЕМОЖЕЦЬ В КОНКУРСІ ПРОЕКТУ ПАМЯТНИКА ШЕВЧЕНКОВІ

Мистецьке жюрі для розглянення проєктів памятника Шевченкові у Вашінґтоні, яке відбуло свої наради 14 липня ц. р. в Ню Йорку признало в цім конкурсі дві нагороди з одержаних 16 проектів. Першу нагордоу одержав широко відомий в Канаді мистець Лев Молодожанин, другим є мистець Юрій Дараган, що випрацював проект памятника Шевченкові у Вінніпегу.

Відділ для дітей

К. Ушинський

ДІТИ В ГАЮ

Двоє дітей, брат і сестра, пішли до школи. Їм треба було проходити повз чудовий тінистий гай. На шляху була спека і курява, а в гаю — зелень та прохолода.

— Знаєш, — сказав брат сестрі, — ми до школи ще встигнемо. У школі тепер і задушливо, і нудно, а в гаю, мабуть, дуже весело. Послухай-но, як цвірінчать там пташки! А що вже білочок стрибає по гілках! Чи не піти нам туди?

Сестрі сподобалося це. Діти кинули букварі на траву, побралися за руки і зникли між зеленими кущами, під кучерявими берізками.

В гаю справді було весело й галасливо. Пташки пурхали весь час, співали й цвірінчали; білки стрибали по гілках; комашки метушилися в траві.

Перш за все діти побачили золотого жучка.

— Пограйся з нами, — сказали діти жучкові.

— З охотою, — відповів жук, та не маю часу: мені треба здобути собі обід.

— Пограйся з нами, — сказали діти жовтій волохатій бджілці.

— Ніколи мені гратися, — відповіла бджілка, — мені треба збирати мед.

— А ти, чи не пограєшся з нами? — спитали діти мурашку.

Та мурашці ніколи було їх слухати: вона тягнула соломинку, втроє більшу за неї, і поспішала будувати своє житло.

Звернулися діти до білочки, запропонували їй також погратися з ними, та білочка махнула пухнастим хвостиком і відповіла, що вона повинна запасти горіхів на зиму.

Голуб сказав:

— Я будую гніздечко для своїх малих діток.

Сіренький зайчик біг до ручаю умивати свою мордочку.

Біла квітка суниці теж не мала часу розважатися з дітьми: вона користалася доброю годиною і поспішала приготувати на час свою смачну ягоду.

Дітям стало сумно, що всі зайняті своїми справами і ніхто не хоче погратися з ними. Вони побігли до ручаю.

Ручай дзюркотів по камінню, пробігаючи через гай:

— Тобі вже, певно, нічого робити? — сказали йому діти. — Пограйся з нами.

— Як! Мені нічого робити? — продзюркотів сердито ручай. — Ах ви, ліниві діти! Подивіться на мене: я працюю і вдень і вночі і не знаю ні хвилинки спокою. Хіба я не напуваю людей і тварин? Хто ж, крім мене, миє білизну, крутить млинові колеса, носить човни і гасить пожежі? Та в мене стільки роботи, що голова обертом іде! — додав ручай і знов задзюрчав по камінню.

Дітям стало зовсім нудно, і вони подумали, що їм краще було б піти спочатку до школи, а вже потім, ідучи із школи, зайти до гаю.

Та саме в цю мить хлопчик помітив на зеленій гілці крихіт ну гарну пташку-очеретянку.

Вона сиділа, здавалося, дуже спокійно і знічев'я насвистувала пісеньку.

— Гей ти, весела співачко! — гукнув очеретянці хлопчик. — Тобі-то вже, здається, зовсім нічого робити, — пограйся з нами.

— Як? — засвистіла ображена очеретянка. — Мені нічого робити? Та хіба ж я цілий день

Т. Масенко

МИ СЬОГОДНІ РАНО ВСТАЛИ

Ми сьогодні рано встали,
Дружно квіти поливали.
Любі няні та батьки
Помогли полить квітки.

У відерця із кринички
Разом брали ми водичку.
А як хмари напливуть —
Грядки дощиком поллють.

Привели ми до порядку
Кожен кущик, кожну грядку,
Щоб усе зійшло, росло,
Гарним цвітом розцвіло!

Наші няні нам казали,
Коли квіти поливали:
— Хай ростуть біля землі
Ваші рученьки малі!

ШКОЛА УКРАЇНСЬКИХ НАРОДНІХ ТАНЦІВ ПІД КЕРІВНИЦТВОМ ВІДДІЛУ СОЮЗУ ІМ. „ГАННИ БАРВІНОК" — МОНТРЕАЛ

Другого червня це великий і святочний день для наших найменших, які щосуботи ходили до школи народніх танців, а оце вперше будуть виступати на сцені. Цей виступ це підсумок цілорічної праці. І діти задоволені, і батьки горді своїми малятами, і товариству Ганни Барвінок приємно, що їхня праця увінчалася успіхом.

Школу танців заснувало жіноче товариство під проводом пані Доні Загуряк минулого року. Допомагала панна Оля Крисюк як також пані Корба та інші членки товариства. Допомічні матеріяли і інструкції дав пан П. Яворський довголітний танцюрист і учитель танку. При фортепіяні пописувався наш молодий піяніст Дорко Шумовський. Заповідала пані Михальчук.

В першій частині програми діти виконали збірний танець показових кроків. Далі чотири групи танцювали „Катерину". Хоч і тяжко було деяким малятам виконувати переплітанець, то все ж наші козаки знайшли дорогу до кінцевого виводу. Очевидно це дало небувалий гумор і гучним оплескам небуло кінця. На закінчення, діти виконали надзвичайно гарний танець укладу пані Загурак а посередині танцювала найменша учасниця трилітня Любця Загурак. Відтак діти дарували квіти своїм учителькам, затанцювали „козачка" і зчерги відбулась роздача свідоцтв, яку переводили учительки і п. Яворський. Діти з великим успіхом і задоволенням залишали сцену на час літніх вакацій. Віримо, що восені побільшиться число дітей і намічена вже програма увінчається ще більшим успіхом.

Група виступала в танках укладу Авраменка і учительки пані Ґ. Загурак. На знимці бачимо:
Перший ряд зліва направо: пані Ґеня Загурак, учителька, Галя Авдемирець, Донна Загурак, Люба Сметанюк, Галя Безнатюк, Джулі Самолюк, Христя Костюк та пані Оля Крисюк учителька і голова жін. тов. Другий ряд: Володимир Зимовець, Тарас Кушнір, Галя Зимовець, Люба Загурак, Михась Самолюк, Люба Ковч, Ганна Ковч, Петро Житинський, і Григорій Хвиля. Третій ряд: Галя Ваверчак, Маркіян Бурак, Донна Ваверчак, Дерик Лукас, Христя Бабюк і Ярослав Ланяк.
Photo Paul Sagala

Другу частину програми мали запрошені гості, тобто молодь СУМК і ОДУМ під керівництвом славного танцюриста і учителя танців п. Марунчака. Вони виконали чотири танці „Гречаники", „Женці", „Прецизійний танець" та „Ножиці". Численна публика гучними оплесками нагородила наших славних танцюристів за знамените виконання.

В третій частині виступало вісім членок тов. Ганни Барвінок, які творять свій танцювальний гурток і не лише своїх дітей вчать але і самі гарно танцюють. Вони виконали гарний танець укладу пані Загурак.

На переміну два брати Вікарчуки члени СУМК з великим гумором танцювали „чумака".

Кінцевою точкою був танець „Маруся" виконаний трьома парами танцювального гуртка „Ганни Барвінок".

Великий успіх усіх танцюристів маленьких, юнаків та старших нехай буде закликом до дальшої науки і праці. Після літнього відпочинку, більшою кількістю нехай гуртуються усі продовжувати славу українського танцю.

З каси школи українських народних танців пересилаємо на видавництво „Промінь" 5 дол.

Г. Михальчук.

не ловила комах, щоб нагодувати моїх маляток?! Я так стомилася, що не можу підвести крильця, та й зараз я заколисую пісенькою моїх милих діточок. А ви що робили сьогодні, маленькі ледацюги? До школи не пішли, нічого не вивчили, бігаєте по гаю та ще й іншим працювати заважаєте. Ідіть-но краще, куди вас послали, і пам'ятайте, що тільки тому приємно відпочити і побавитись, хто працював і зробив усе, що повинен був зробити.

Дітям стало соромно: вони побігли до школи і хоча прийшли пізно, та вчилися старанно.

Поважана редакторка Н. Когуська.

Свого часу, коли Ви завітали до нас до Торонта в м. грудні м. р., повертаючи із конференції редакторів етнічної преси, залишили милі спомини по собі.

Хочу дещо написати про діяльність нашої східної екзекутиви Союзу Українок. Праця наша пожвавилась. На запрошення відділів ми відвідали деякі місцевости, де нас щиро вітали. Пересилаю 10 дол., з нагоди 35-ліття Союзу Українок Канади. Щиро здоровлю Вас, бажаю кріпкого здоровя і витривалости у праці. Ви виконуєте велику працю для нашого жіноцтва; наш журнал „Промінь" це наша гордість. Я його читаю з великим задоволенням. Щасти Боже на все добре.

Таісія Бевш, Торонто, Онт.

ЗВІТ ПРОВІНЦІЯЛЬНОГО З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК В САСКАЧЕВАНІ

Оля Андрущак — голова Пров. Екзекутиви Союзу Українок в Саскачевані

Провінціяльний з'їзд Союзу Українок Канади в Саскачевані відбувся 20-го квітня, 1962 р. в Інституті П. Могили в Саскатуні, Саск.

З'їзд отворено молитвою, яку провів о. В. Сенишин, і піснею „О Україно".

Пані Оля Андрущак, голова пров. екз. привітала учасниць з'їзду, делегаток і гостей. Членкам і піонеркам висловила признання і подяку, що за минулих тридцять пять літ дійсно стояли на сторожі нашої культури. І праця і ініціятива дотепер принесла великі успіхи. Членок, які відійшли в вічність, вшановано хвилинною мовчанкою.

О. В. Сенишин зложив привіт від Інституту П. Могили і сказав „Без помочі Союзу Українок Канади, управи С.У.С. і всіх складових організацій трудно було б щось зробити. Головним завданням організації є тепер будова нового Інститута.

До президії входили пані: Й. Михайленко, М. Мадюк, Р. Драган, С. Пауш, Г. Гнатишин, К. Маліцька, як також і голова О. Андрущак, та секретарки — Цьона і Бурак. До номінаційної комісії увійшли пані — Бурак, С. Сенишин і М. Мадюк. Резолюційна комісія складалася з пань — К. Маліцької, Р. Драган, М. Цьони, М. Мадюк і добр. С. Сенишин.

Слідували звіти діяльности пров. екзек.: Пров. екзек. і відділи Саск. вже збудували поважний фонд стипендійний. 25 відділів вже прислали жертви на будову нового інститута, фінансовий звіт, який дала касіерка пані Ю. Луцик.

Слідували привіти делегаток — пані: Ременда — Ріджайна, Саранчук — Норт Бетлфорд, Орхій — Кіндерслей — Ітонія, Марусяк — Принс Альберт, Іванишин — Медов Лейк, Тацюк — Вакав, Ковальська — Ред Філд, Скарчук — Йорктон, Кушнірук — Виниярд, Дробот — Вимір, Кріпкий — Мічам, Котелко — Кадворт, Гарах — Гефорд, Дорогошовець — Блийн Лейк — Кридор, Словська — Нипавин, Білик — Норт Бетлфорд, Іванчук — Витків, Драган — Саскатун, Корпан — Ріджайна, Бокшован — Ватсон, Магер — Кемсек, Бублик — Кемсек, Скорець — Бюкенен.

Писемний привіт від пані М. Савіцької з Венкуверу. Референтка освіти реферувала справу Інститута. Вона закликала членок серйозно ставитися до цієї справи. „Будьмо певні, що нам треба нового Інститута". Добр. Сенишин сказала — „Син королеви Єлисавети II перебуває і учиться в Інституті тому, що там наука певна — в Інституті виховуються провідники. Ми тут в Канаді маємо певні приміри".

Що до Музею, то і надалі з нього визичується взори до вишивання. Кружки вишивок і писання писанок, як і курси виробляти колачі і паски збільшуються.

Референтка Стипендій, пані Р. Драган, дала до відома, що фонд на стипендії зростає. Стипендії за 1961-62 рік по 50 дол. отримали Тетяна Снятинська з Дніпро, Саск., яка побирає курс мед-сестри, і Володимир Стельмащук з Єлов Крік, який є студентом Саскачеванського університету.

По обіді на другій сесії промовляла голова Союзу Українок Канади пані С. Пауш. У своїй обширній промові пані Пауш між іншим сказала, що українська жінка з давної історії була вільна нарівні з чоловіками. Лише тоді була українка поневолена як Україна була в неволі.

В Українській Православній Церкві жінка занимала і занимає поважне місце. Їй церква дала моральну і духову силу. Тому тут в Канаді наша праця іде вперед.

Пані Пауш зробила кілька зауваг, що до української мови. За минулих 35 літ українська мова набрала ще більше значення. Замало нам знати лише одну мову. Гарвардський університет заявив, що визначним їх студентом з Канади є українець. Але щоб цей студент на далі затримав титул "Favorite Canadian Student of Harvard", то він мусить вивчати українську мову перфектно, і нею говорити.

Відділи Союзу повинні бути при кожній громаді. Пров. екзекутиви мають завдання відвідати всі громади в цілях організаційних. Треба організувати молодечі відділи С.У.М.К., як також і помагати старшому СУМК.

Пані Катерина Маліцька, заступ. голови пров. екзек. в імені всіх присутних подякувала бесідниці. Слідувала збірка на орг. фонд, яка принесла 151 дол. Пані Пауш вручила нагороду, пані Є. Козяр з Канори, Саск., за перемогу в кампанії на журнал „Промінь". Також вручила нагороду для відділу ім. Олени Пчілки в Норт Бетлфорд, який також був відзначений як переможець.

Тому, що цей рік, почавши в грудні 1961, є 35-літтям С.У.К., пров. екзек. постарала ювілейний торт, який в цей час краяла пані С. Пауш і пані М. Мадюк, перша голова пров. екзек. Саскачевану.

По короткій павзі слідували групові дискусії. Теми дискусій були — журнал „Промінь", що реферувала добр. Сенишин, Інститут — реферувала пані Й. Михайленко, приєднання нових і молодих членок до С.У.К. — реферувала пані К. Маліцька, і С.У.М.К. тема яку реф. пані М. Цьона.

З дискусії про журнал „Промінь", виринули зауваги і сугестії: журнал має так багато поучаючих, цікавих статтей. Щоб придбати більше передплатників кожна членка повинна передплатити одній знайомій хоч на один рік.

В дитячих сторінках, щоб вживати більше слів на дитячий рівень — щоб були зрозумілі дітям. Відпустити частину „Променя" для С.У.М.К.

Дискусія над будовою нового Інституту була обширна. Інститут буде виховальним і культурним центром. Завданням всіх членів і членкинь помогти у збірці фондів. Намічений плян, що жіноче товариство при новім Інституті є конечним.

В дискусії над новими і молодими членами до С.У.К. брали участь багато молодих делеґаток і гостей. Важним є запрошувати молодих на збори чи вечорки, які повинні бути добре спляновані і цікаві. Як запрошуєте гостю бесідницю то щоби вона мала на меті цих молодих жінок. Треба творити комітет (Welcoming Committee), який мав би запрошувати на збори чи соціяльні вечоки.

Дискусія на СУМК була цікава. До цієї програми увійшли і члени СУМК, які відбули свої дискусії. Чотири реферати СУМК, вислухавши зауваг і плянів СУК, додати своєю прозьбу і домагання до СУК.

Сумківці мають матеріяли до праці, але не мають провідників. Щоб ці матеріяли вложити в корисну програму для СУМК, треба провідників і інструкторів. Членки Союзу повинні серйозно над цим застановитися, і обовязково помагати нашій молодечій організації. Матері, повинні посилати своїх синів і доньок на курси провідництва і таким способом поможуть у цім важнім ділі. Повинні давати моральну, матеріяльну поміч в підприємствах.

Запрошувати СУМК на свої збори, щоб вони додали дещо до нашої програми.

Ділові справи були обговорені. Пров. екзек. в помочі своїх окружних представниць, священиків і існуючих відділів мали б виробити новий адресар, який прийде в потребі творити нові відділи. Справу лентів чи відзнак для членок убирати під час похорону. Важно, щоб відділи більше про себе давали знати, чи то до преси, чи радіо чи і телевізії. Називати себе не інакше як Союз Українок Канади "Ukrainian Women's Association of Canada".

Слідував вибір управи на слідуючу каденцію: голова — Оля Андрущак, 1-ша заст. голови — Катерина Маліцька, 2-га заст. голови — Галя Гнатишин, 3-тя заст. голови — П. Барабаш, рекордова секретарка — Марія Цьона, кореспонденційна секр. — Олеся Михайлюк, касієрка — Юлія Луцик. Контрольна комісія — Анна Токарик, Михайлина Гавриш, (добр.) С. Рибалка.

Референтки: Осв. культурна — (добр.) С. Сенишин, Стипендійна — Розалія Драган. Драматичних змагань і молодечого СУМК — П. Данильчук. Архіву — Марія Мадюк.

Окружні представниці. Округи: Норт Бетлфорд — Наталка Іванишин, Виниярд — Ана Ріпак, Ріджайна — Марія Корпан, Канора — Юстина Талпаш, Вакав — Анна Кіндрачук, Мелвил — Анна Вівчар.

Рішення й ухвали з'їзду:

З'їзд закликає відділи Союзу надальше жертвувати на будову нового Інститута Могили і на музейну кімнату, яка має бути частиною Інститута.

Щоб збільшити членство Союзу, цей з'їзд закликає відділи посилити старання приєднувати молодих членок.

З'їзд закликає відділи надалі поширювати журнал „Промінь" різними способами піддержувати його фінансово.

З'їзд висловлює централі Союзу Українок найвище признання за її працю і вказівки та заохоту до кращої діяльности по відділах.

З'їзд висловлює щиру подяку саскатунському відділові ім. Ольги Кобилянської за його гостинність і чайне прийняття. Висловлює також щиру подяку Інститутові П. Могили в Саскатуні за постійне уділення приміщення на з'їздах та інші зібрання СУК.

На закінчення, пані О. Андрущак висловила сердечну подяку всім делеґатам і членкам які так численно прибули на з'їзд, пані С. Пауш, що своєю присутністю і помагала з'їздові, добр. С. Сенишин за її поміч коли вона заступала пров. екзек. на окружних з'їздах і членок пров. екзек. з якими вона працює. „Сьогодні, перелистковуємо нову сторінку нашої історії" — закінчила голова свою бадьору, повну надій і охоти до праці промову.

Жертви на організаційний фонд з л о ж и л и в і д д і л и: — По 10 долярів: Марія Маркович — билянської — Саскатун, Саск., Софії Русової — Кемсек; по 5 дол.: Лесі Українки — Бюкенен, Лесі Українки — Ватсон, Ольги Басарабової — Вакав, Ольги Басарабової — Нипавин, Доньки України — Вимер, Княгині Ольги — Кадворт, Олени Пчілки — Норт Бетлфорд, Лесі Українки — Норт Бетлфорд, Лесі Українки — Кіндерслей — Ітонія, Лесі Українки — Ред Філд, Ольги Кобилянської — Мічам, Ольги Басарабової — Гефорд, Олени Пчілки — Йорктон, Хариті Кононенко — Блийн Лейк, Кридор, Доньки України — Виниярд, Ольги Кобилянської — Витків, Саск.

Пані по 5 дол.: Катерина Маліцька — Рид Філд, Оля Андрушак — Гефорд; по 2 дол.: Анна Токарик— Гефорд, Олеся Михайлюк, Гефорд, Марія Мадюк, Саскатун, Марія Цьона Блийн Лейк, добр. С. Сенишин — Саскатун, Юлія Луцик — Гефорд, Марія Дорогошовець — Блейн Лейк; по 1 дол.: добр. С. Рибалка — Гефорд, Михайліна Гавриш — Гефорд. Разом 151 дол.

Щира подяка жертводавцям.

Марія Цьона, рекордова секретарка

ВЕСНЯНА ВИСТАВА МИСТЕЦТВА В ЕДМОНТОНІ

Албертійська провінціяльна екзекутива Союзу Українок Канади, спільно з відділом при Катедрі св. Івана в Едмонтоні, улаштували річну весняну виставу українського народнього мистецтва, й чайне прийняття, 14-го і 15-го квітня, в залі під Катедрою.

Хоч провінціяльна управа заряджує таку виставу щовесни, зацікавлення в українськім мистецтві не меншає, а зростає. Кожна вистава набирає більшої поваги від нас самих, як також і від наших англомовних співгорожан, та різних етнічних груп, що рік-річно приходять оглядати наші цінні збірки — перлини нашої народної культури.

Така вистава вимагає багато підготовки та доброго плянування, щоб її увінчати добрими успіхами. Членки починають приготування заздалегідь. Ще зимою провінціяльна управа висилає обіжники до всіх відділів із вказівками, що вони мають придбати чи вишити до виставки. Багато кореспонденції переводиться між відділами та управою в цій справі. Зимою членки відділів працюють над різними проектами. Приходить весна всі очікують днів виставки! Ближче перед виставою, членки управи зайняті як бджоли: діляться на різні комітети, треба подбати про все — і запрошення, і оголошення, і вишивки, і писанки, і печиво, і столи, і обруси, і квіти, і свічки, і чай, і перекуску і інше. Нарешті, вірять, що все готове,

Моделі на виставці в Едмонтоні. Зліва направо: О. Мулька, В. Самиця, М. Бартко, Р. Ґаук, С. Сипюк.

й очікують дня, щоб вітати гостей.

Цього року, першого дня вистави, гості почали сходитись раніш як звичайно, щоб мати змогу оглянути різні експонати ще перед чайним прийняттям. Пані Калина Засійбіда, голова провінціяльної екзекутиви на Альберту, щиро привітала велике число гостей, і представила пані Неслі Бюкенен, голову едмонтонського „Кенедіен Гендікрефтс Ґилд" та покликала її офіціяльно відкрити виставу й чай. Пані Бюкенен була дуже зацікавлена у всіх частинах вистави. У своїй короткій промові, дала велике признання українським жінкам за їхні великі здібності у створенні таких прекрасних ручних робіт, і за те, що вони так дбають зберегти всі прояви української культури у своїх музеях.

Дальше, пані Засійбіда звернула увагу присутнім на різні цікаві частини вистави, й представила пані О. Семчук, референтку музею й мистецтва, яка при помочи свого комітету, завжди покладає найбільш праці у приготуванню до цього дня. Пані Семчук, маючи великий дар доброго й артистичного смаку в мистецтві, мала всі речі спритно й принадно розложені.

Над довгим столом перед сценою були розвішені й розложені цінні речі зо збірки філії музею при провінціяльній екзекутиві в Едмонтоні. Яскрава панорама цих експонатів робила захоплююче враження на входячих ще коло дверей. Ця група складалась з народніх строїв, кожухів, киптарів, поясів різної ширини, ясно барвистих вишиваних сорочок, килимів та іншої тканини, кераміки та альбомів і книжок музейної вартості. З цих книжок довідуємось про типічні ноші з різних частин України, як і про традиційні взори, стіби та краски у вишиттю.

По правім боці залі столи були прикрашені вишивками та писанками різних відділів, головно Смоки Лейк, Редвей, Торсбі, і Виллінгдон. Ці відділи мають чим гордитися, бо їхня ручна робота була досконала. Вишивки старанно опрацьовані, ясні українські кольори, та добірні взори. Відділ Редвей, постарав гарну збірку дрібненько й по-мистецьки розписаних писанок.

Окремо хочемо згадати про чудову збірку писанок пані Е. Цимбалюк з Виллингдону. Ця пані є великою ентузіясткою писання писанок та красок, але й об'єму яєць. Писанки були писані на яйцях голубячих, малих курячих, більших курячих, качачих, індичих, гусячих, та ще й на величезних яйцях страуса (ostrich). Гості дивувалися та розпитували де ця пані вполювала цього страуса, що наніс їй цих великих яєць. Ці яйця знесла страуси у зоопарку „Келгари Зу"). Пані Цимбалюк також виставила низький кавний столик, в якім були забудовані під склом, писанки з гусячих яєць.

Пані Яндова, в своїй цікавій виставці мала делікатну збірку писанок, альбом кольорових знимок, та кілька речей кераміки зо збірки її пдоорожі до Европи.

Відмінна атракція в цьогорічнім вишиванню була виставка проєкту модерних вишивок членок молодого брацтва в Едмонтоні. Ці молоді завзято-робочі жінки вже другий рік переводять вечірки вишиття під проводом пані О. Семчук і пані Роми Ґаук. Їхні речі це були мережки, стебнівка, яворівка, гладь, та хрестикове вишиття, всі старанно викінчені в бажаних кольорах, щоб гармонізували з модерними меблями в їхніх домах. Ціль цього проєкту була зацікавити наших молодих господинь зрозуміти й полюбити свою рідну вишивку.

На столі коло дверей, були приваблюючо розложені вишивки та писанки до продажі. Цей проєкт був успішно започаткований минулого року. Тож і на цю зиму, управа вислала до відділів полотно, нитки і взори, щоб членки повишивали різні малі речі — серветки, та інше. Цього року пані Засійбіда посвятила багато часу до цього проєкту, щоб відшити малу часть взору на кожній речі, показуючи точно як виконати та викінчити таку вишивку. Наша гостя пані Бюкенен зробила замітку, що наче б переводимо кореспонденційну школу вишивання.

По лівій стороні залі довгий стіл заповнений печивом. Тому, що вистава відбувалася перед Великодним, українське традиційне Великодне печиво займало перше місце. Пухкі та рум'яні паски, бабки, сирники, медівники, та інше — гордо пишалися на цім столі та манили оглядачів купити дещо з ласощів.

Чайний комітет, що очолювала пані А. Особа, доложив багато старань, щоб вигляд прийняття був дійсно святочний, та щоб атмосфера була сприяюча й приятельська. За це їм належиться велика заслуга! Ще зранку членки комітету посходилися приготовляти перекуску для гостей. Прикрашуючи залю, чотири осібні столики були гарно покриті й заквітчані. Найбільш атрактивним був головний чайовий стіл покритий новим, перший раз уживаним обрусом, що хрестиковими стібами, вишивала пані В. Маланчук для едмонтонського відділу. На столі блищала срібна посудина на чай, та квіти й свічки дібрані до кольорів нового обруса.

Почесна гостя, пані Пауш, голова Союзу Українок Канади започаткувала наливання чаю. Щороку, провінційна управа по черзі запрошує кілька голів околичних відділів наливати чай. Ми були раді, що майже всі запрошені голови чи їх заступниці були присутні. Віримо що цей чайний звичай, дає змогу відділам ближче познайомитись одні з одними, та поділитись думками.

Одягнені в народніх строях типічних із західної України, сумківки й членки молодого братства, доносили чай. Їх строї складалися з обгорток, поясів та вишиваних старокраєвих сорочок — все із збірки філії музею.

РАДІСНИЙ ЮВІЛЕЙ 35-ЛІТТЯ СУК І ВІДЗНАЧЕННЯ ЗАСЛУЖЕНИХ ЧЛЕНОК

Світлина членок відділу ім. Л. Українки в Гемилтоні, що одержали грамоти відзначення крім пані М. Квас (одна з перших членок в Гемилтоні, що живе тепер в Торонті). На знимці бракує також пані В. Смит, яка через неприсутність одержала грамоту пізніше. Перший ряд зліва направо пані: М. Січова, Ю. Новак, добр. П. Федак, О. Фастрига, М. Пелепяк, А. Токарик, М. Будник, М. Баран, К. Черопіта. Другий ряд: М. Квас, О. Антонюк, М. Слюсарчук, А. Чернешук, О. Свистун, Г. Довбета, Ю. Стецик, М. Волковська, М. Глощенко, Є. Коропотницька, Є. Завадська.

Напередодні...

Лагідний квітневий вечір... Жіноче свято призначене на завтра, 8 квітня, але вже сьогодні всюди відчувається святочний настрій. У парафіяльній залі св. Володимира, в кухні — скрізь рух.

В год. 7.30 вечора, в недавно пофарбованій залі — повно світла. А на сцені — мальовниче півколо жінок. Хор закінчує останню пробу перед святом. Хористки — і молоді дівчата, і старші жінки — веселі, у піднесеному настрої. Всі сповнені уваги, очі звернені до диригента п. Макара Сушка. Бо ж завтра — святочний концерт, і всім хочеться співати не лише голосом, а цілою душею, щоб усім передати радість свята.

Тільки-но скінчилась проба, і вже починаються збори Т-ва Взаїмної Помочі. Зійшлися члени і гості. Доповідач — всіма знаний і поважаний гість з Вінніпегу — редактор „Українського Голосу" і, водночас, — член централі КУК і президент „Взаїмної Помочі" — п. І. Г.

Замість виставляти ці строї на манекинах, це була наче ревія старинної української моди й окрема ділянка вистави.

В неділю, вистава продовжалася, й заля була заповнена новими гостями. Пані Ольга Ганночко, виголосила добірну доповідь про історію мистецтва, представила як у кожній країні мистецтво відіграє величезну ролю. З відкриття гробів в Єгипті, можна пізнати, яка в них була культура в давніх часах. Ніхто точно не знає початків мистецтва, але дуже можливо, що наші предки дали йому початок, коли ще мешкали в печерах, та вироблялі одежу зі шкір. Перебігши давню історію, доповідачка приступила до українського мистецтва наших часів. Згадала про першу виставу народнього мистецтва Союзу Українок Канади в Саскатуні 1930-го року, та про започаткування музею, в 1936-ім році. Підкреслила поступ Союзу у цій праці, та закінчила зауважами про пристосування української вишивки до модерних стилів в Канаді. Пані Ганночко це бувша голова провінціяльної екзекутиви, й теперішня рекордова секретарка Союзу Українок. Ми завжди раді слухати її доповіді та скористати з її досвіду.

З цієї нагоди пров. управа дає щире признання всім відділам що причинилися до доброго успіху цього підприємства. Зокрема дякуємо едмонтонському відділу при Катедрі св. Івана під проводом пані Софії Гриник.

Наше побажання є, щоб і на будуче такі річні вистави цінностей нашої культури відбувалися, не лише тому, щоб піднести наше мистецтво високо в очах наших співгорожан, але також в користь нашого молодого покоління. Найактуальнішою справою є об'єднати нашу молодь та зацікавити її культурними скарбами свого народу. Хочемо вірити, що на будуче молоді підуть слідами старших громадян в збереженню українського народнього мистецтва, бо суспільство в майбутньому звернеться до них за проводом!

Марія Самоїл, кор. секретарка

Сирник. Хоч і яка цікава і змістовна була доповідь, але видно, що поспішали з закінченням зборів. Бо ж треба було готувати залю до завтрішнього свята...

Вже наближалася 10-а год. вечора, коли чоловіки-впорядники почали розставляти столи а членки відділу Калини вдекоровували залю...

Соняшної неділі...

Ось і ранок свята. Торжественно правиться Служба Божа в храмі св. Володимира. Церква — повна вірних, багато говіючих з нагоди Великого Посту.

Після Богослуження настоятель Прот. В. Федак сердечно поздоровив усіх вірних і, особливо — жіноцтво громади та побажав усім доброго здоров'я і успіхів у дальшій праці. Парох о. Федак пригадав усім, що 35 літ тому при нашій Православній Громаді у Гемилтоні було створено відділ Союзу Українок Канади, що носить ім'я однієї з найбільших українських патріоток — поетеси Лесі Українки.

Зразу ж по скінченні св. Літургії Прот. В. Федак відправив урочистий Молебень з нагоди ювілейного свята жіноцтва громади. Співав повний склад парафіяльного хору під управою диригента п. М. Сушка. Після Молебню всіх присутніх вірних запрошено на святочний обід до парафіяльної залі.

Щось незвичайного...

У святочній залі — ніби все, на перший погляд, — як завжди в урочисті дні. Рівні ряди довгих білих столів. Перед сценою — головний стіл, за ним сценічне оформлення — велика емблема Союзу Українок Канади. Ніби все звичайне, знаймо: молодь, діти, старші сідають до столів, весело розмовляючи... Але — придивляємося ближче: бачимо — сьогодні щось відмінне. Звичайно, на свята звикли ми бачити коло кухні, при обслузі всім знаних і симпатичних жінок-господинь. Та нині їх не видно на тих місцях. Сьогодні — визначний ювілей жіноцтва, і цього разу наші жінки вільні від складних обов'язків на святочному обіді. На зміну вправним жіночим рукам прийшли чоловіки. Справді шляхетний вияв пошани і уваги до наших жінок, матерів, бабусь! Готування до цілого свята, включно із варенням страв та обслугою на ювілейному обіді блискуче виконали поважні парафіяни — чоловіки. Головним господарем був п. Ю. Токарик. Допомагали йому — члени місцевого відділу Т.У.С. — д-р М. Лазарович, І. Кубрак, Н. Пилипяк, І. Олеськів. Обслугу коло столів організував п. Мих. Серватяк. Всі встали до молитви. Хор проспівав „Отче наш", парох о. прот. В. Федак благословив страви. Святочний обід почався... Всі були задоволені. Наші чоловіки чудово впоралися із обов'язками господарів, кухарів. Обслуга коло столів — швидка і добре організована. І страви, і десерт та кава всім добре смакували. Ще раз довели наші чоловіки, що, в разі потреби, вміють гідно заступити жінок!

Перша зліва направо, пані Анна Токарик, заступниця голови Союзу Українок Канади вручує грамоту першій голові т-ва в Гемилтоні пані А. Фастридзі. Посередині стоїть пані Г. Ковальчук.

Привіти, спогади, вручення грамот.

Скінчився обід. І хоч страви готували чоловіки, однак святочну програму провадили наші ювіляти-жінки. Свято переводила пані О. Сушко, голова молодшого відділу „Калина".

В своїм вступнім слові пані Сушко, між іншим пояснила, що в Гемилтоні існує два відділи Союзу—відділ ім. Лесі Українки і відділ Калина. І якраз молодший відділ Калина взяв на себе обовязок приготовити і переводити це свято, маючи на увазі, що членки відділу Лесі Українки заслужили собі вповні на відпочинок.

Святочну промову виголосила поважна гостя, старша піонерка жіночого руху в Канаді, учасниця багатьох міжнародніх конгресів — пані Г. Ковальчук.

Пані О. Смильська представила присутнім пані Ковальчук, а пані Г. Лазарович подякувала їй.

Привіти з нагоди 35-літнього ювілею відділу ім. Лесі Українки склали: парох громади Прот. Василь Федак; централя Союзу Українок Канади, Едмонтон, Алберта (листовний привіт); від провінціяльної екзекутиви С.У.К. — пані Т. Бевш; від управи церковної громади св. Володимира — голова заряду п. Л. Кириченко; від Товариства Українців Самостійників — п. д-р Петро Смильський; від Союзу Української Молоді Канади — п. Т. Смильський; від Союзу Українок Канади — відділ „Калина" — пані Галя Липка. Цікавими спогадами про створення С.У.К. в Гемилтоні поділилася з присутніми пані М. Будник. Разом із пані Фастригою вона була одною із перших засновниць відділу ім. Лесі Українки 35 літ тому.

Надійшла одна з найбільш важливих і незабутніх частин свята. Слово забрала пані Анна Токарик, заст. голови Союзу Українок Канади. Після короткого поздоровлення всім з нагоди ювілею, пані Токарик урочисто вручила почесні грамоти членкам, що понад 25 років працюють в жіночій організації. Це була зворушлива сцена. Одна по одній підходили заслужені членки до головного столу. Пані Токарик коротко оповідала про життєвий шлях кожної зокрема і вручила грамоту із сердечним побажанням здоров'я та запалу у дальшій праці на славу нашої рідної Церкви і народу. Сльози на очах членок, на очах багатьох присутніх... Разом 19 членок одержали ювілейні грамоти.

Приємну несподіванку влаштували жінки пані Анні Токарик — діяльній організаторці, довгорічній невтомній працівниці на ниві жіночого руху, нинішній заступниці голови С.У.К. В короткім сердечнім привітанні голова провінціяльної екзекутиви Союзу, пані Т. Бевш поздоровила пані Токарик і вручила їй почесну грамоту за довголітню активну працю в жіночій організації. На цьому

скінчилася програма святочного обіду.

Святочний концерт

По короткій перерві розпочався святочний концерт, спеціяльно підготований з нагоди ювілею. Програма не велика, але виключно змістовна, різноманітна і цікава.

Концерт відкрила панна Раїса Садова, сопрано. Молода солістка з тонким чуттям виконала дві пісні: „Тихесенький вечір" — муз. К. Стеценка і „Гетьте думи" на слова Лесі Українки, муз. В. Степового, акомпаніювала пані Д. Мекинташ.

Вміло донесла до слухача глибокий задум поезії пані Анна Кіт, що деклямувала відомий вірш Т. Шевченка „Молитва".

В заключній частині виступив жіночий хор під керуванням диригента М. Сушка. Хор виконав три пісні: „Хустина" на слова Т. Шевченка, муз. М. Лисенка. „Червоная калинонька" народній мотив, що його записав в Україні зі слів своєї матері, відомий всім майстер української пісні Нестор Городовенко. „Зацвіла весна" — твір сучасного українського композитора Гр. Майбороди. Незважаючи на короткий час готування до концерту, жіночий хор дуже вдало виконав всі пісні. Недаром святочна громада нагородила всіх виконавців концерту, а особливо виступ хору, захопленими оплесками.

На закінчення програми свята, коротке кінцеве слово виголосила голова відділу ім. Лесі Українки, пані Марія Пилипяк. Вона сердечно подякувала учасникам готування до свята, чоловікам-кухарям і організаторам, виконавцям концерту і всім хто своєю присутністю звеличав ювілей Союзу. Тут на місці згадати, що Ювілейний Комітет складався з слідуючих членок: голова комітету пані О. Сушко, помагали пані: Г. Липка, Г. Лазарович, О. Смильська, М. Лещук, А. Українець і М. Пелепяк.

Приємні спогади про це величне і радісне свято назавжди залишається в пам'яті як в діяльних організаторів, так і у всіх численних гостей. **М. Добро-Величко**

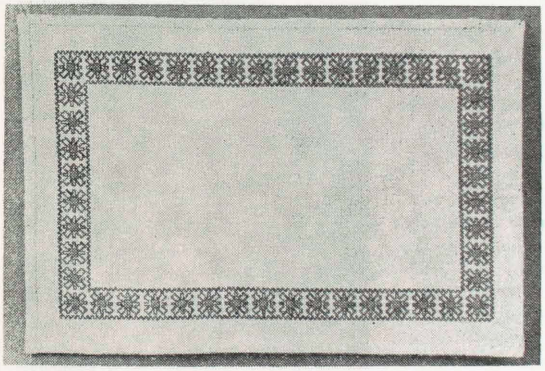

ВИШИВАНА СЕРВЕТКА

Серветка з білого або кремового полотна прикрашена делікатною вишивкою. Взір, що біжить навкруги виконаний хрестиками і стебніковою. Край серветки викінчений рубцем і вузькою мережкою „прутиком".

До вишивання вживати нитки Д.М.С. "six strand". Краски: червона ч. 498, чорна ч. 310.

Матеріял: ірляндське лянне полотно, гардінґер, панама або монкс клот.

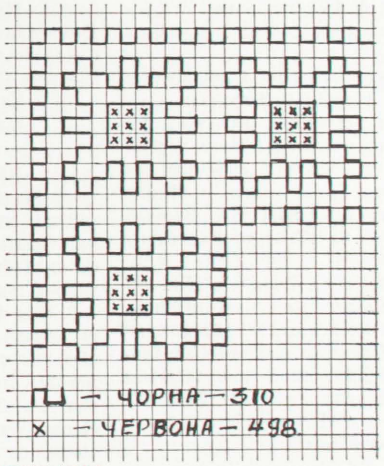

Цей взір взятий з Музею Союзу Українок Канади в Саскатуні.

За Комітет Мистецтва і Музею:
Марія Бурак.

КУЛЬТУРНО-ОСВІТНІ ВЕЧОРКИ В ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.

З приходом зимового сезону в товариствах праця оживляється. Всі членкині з великим завзяттям беруться до праці. Минулої зими відновлено при нашому товаристві культурно-освітну працю. Голова пані А. Марусяк звернулась до добр. Туржанської, яка є культурно-освітною референткою в нашому товаристві, з проханням занятися даними вечорками. Добродійка радо приняла на себе цей обов'язок, а допомагали їй пані М. Пиклик і С. Бартко. Вище згадані вечорки відбувалися кожного понеділка в домах членкинь. Відбулося сім культурно-освітних сходин. На кожних сходинах були читані цікаві статті й реферати, а окрім того членкині вишивали, а деякі вчилися нових стибів. Членкині використали цей час і вишили на надходячий базар обрус зі серветками, та „плейс метс".

Гарно провели зимовий час, запізналися ближче одна з одною. Кожна членкиня частувала смачною перекускою, за що належиться велика подяка всім членкиням, що гостили нас в своїх домах, як також належиться подяка всім тим, які взяли на себе обов'язок перепроваджувати вечорки. Дай Боже на другій рік всім нам зустритися на таких вечорках.

Ці вечорки принесли нам багато то користи, на яких постановили під час перекусок перепроваджувати збірки, та призначили їх на розбудову нашого цінного журнала „Промінь". Зібрано 25 дол., що й пересилаємо.

Р. Сопатик, секр. товариства

СВЯТО ДЕНЬ МАТЕРІ В БЕЛІС, АЛТА.

Відділ ім. Олени Пчілки відсвяткував День Матері 13-го квітня о годині 8-ій ввечір у шкільній залі.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ВЕҐРЕВИЛ, АЛТА.
Відділ ім. св. Ольги

Річні збори відділу відбулися в Народнім Домі у вівторок 5-го грудня 1961 р.

Голова пані Анна Мандрик відкрила збори молитвою і подякувала членкам за їх щиру працю та кооперацію.

Діяльність товариства за 1961 рік. Відбулося 12 місячних зборів. Товариство опікувалося рідною та недільною школою, членки відвідували хворих і вислали картки співчуття.

Т-во справило: новорічну забаву, продаж Великодного печива, осінній базар, 6 бенкетів, 3 весільні вечері, 2 похоронні обіди і 3 чайних вечорів.

Провадило їдальнею 4 дні під час площової вистави у Веґревил.

Під час Різдвяних свят т-во дало дарунки учителям і дітям недільної та рідної школи і справило для них пікник. Брало участь в ріжних збірках на добродійні цілі. Вислало 4 делеґатки на з'їзди до Едмонтону і Ендру.

Передплатило „Промінь", „Вісник" і „Український Голос" для лічниці.

Товариство передало 2,500 дол. до церковної каси на видатки Народного Дому. Дало по 5 дол. десятьом дітям на виїзд до оселі Барвінок. Членкинь у т-ві було 95.

Фінансовий звіт:

З 1960 р. осталось	$1,146.82
Приходи за 1961 р.	7,391.26
Розходи за 1961 р.	7,132.65
В касі осталося	1,405.43

Заряд т-ва на 1962 рік — пані: Катерина Симилюк — голова, Розалія Сенюк — 1-ша заст. голови, Михайліна Касіян — 2-га заст. голови, Олена Мельничук — рекорд. секретарка, Віра Федорук — кореспонд. секретарка, Марія Ілюк — касієрка.

Контрольна комісія — Василина Шапка, Софія Бакала і Розалія Шандро. Сестриці — Наталка Федорук, Ольга Клюц, Анна Російчук, Параня Барлот, Марта Никифорук. Відвідування хворих — Катерина Кузик, Розалія Мицак, Василина Кирильчук. Добродійний комітет — Єлисавета Соколовська, Марія Дідух, Розалія Шандро, Софія Бакала.

Катерина Семелюк, голова
Олена Мельничук, секр.

ВИММЕР, САСК.
Відділ ім. О. Басарабової

Річні збори жіночого товариства ім. Ольги Басарабової у Виммер, Саск. відбулися 1-го грудня 1961 р. у домі п-ва М. Мартинюк.

Голова Г. Романюк відкрила збори молитвою „Царю Небесний". Звіт діяльности здала секретарка А. Романюк. Предсідницею зборів була пані М. Дробот, а секретаркою Р. Маґас. Діяльність товариства за рік: відбулося 10 місячних зборів і одні річні, членки відсвяткували роковини Ольги Басарабової, мали Панахиду і перекуску, також улаштували свято Т. Шевченка. Членки видали храмовий обід, причинились до пікнику та до осінного базару, мали 2 випродажі домашнього печива, 4 перекуски, і вечерю для вояків. Товариство жертвувало на фонди: сліпих та на недугу рака, туберкульози, шпиталь у Ватсоні і у Квил Лейку, на журнал „Промінь", на стипендію, на Катедру, виповняємо свій буджет щороку. Товариство вислало делеґатку на провінціяльний з'їзд до Саскатуну. Членки працюють при церкві разом з зарядом церковним, та стараємось усіма силами, щоб підтримати свою церкву.

Фінансовий звіт:

З 1960 р. у касі осталось	$460.88
Прихід на 1961 р.	460.88
Розхід на 1961 рік	187.45
В касі осталось	717.78

Заряд на 1962 рік: голова — М. Дробот, заступниця голови — М. Токарчук, секретарка — Р. Маґас, касієрка — А. Романюк. Контрольорки — Дж. Охітва, О. Токарська. Сестриці — М. Франко, А. Охітва, М. Токарчук, П. Глек, А. Романюк. Господині, М. Франко, М. Мартинюк, Р. Хомікевіч, М. Токарчук.

М. Дробот, голова
А. Романюк, секр.

Пан М. Вилищук учитель був господарем того вечора, і привітав щиро та побажав здоровя матерям, що були присутні. Учителі приготовили програму з дітьми. Ігор Куташ прочитав реферат про День Матері. Дві дівчині, Силвія Чернівчан і Маруся Пасічник, пришпилали квітку кожній мамі, коли входили до залі. Ті мами, що були присутні, мали нагоду дістати малий дарунок — найстарша і наймолодша. Найстарша мама була пані П. Куташ з Беліс, а наймолодша — пані М. Губирович з Калґарі. По програмі була перекуска і чай, що його приготовило жіноче товариство. Наливали чай і каву голова, Марія Завадюк і пані Параска Андрук, молоді дівчата розносили і частували гостей. Пан М. Вилищук подякував усім присутнім, що зійшлися відсвяткувати День Матері.

Раїфта Пасічник, секр.

ЄЛЕНА МАСЛЮК
(Посмертна згадка)

В четвер 7 червня ц. р. по довгій і важкій недузі упокоїлася в лікарні „Вікторія" в Монтреалі бл. п. Єлена Мислюк з дому Лаґадин. Покійна народилася 4 травня 1910 року в селі Мамаївці на Буковині. До Канади прибула в 1928 р. і тут вийшла заміж за Василя Мислюка, з яким прожила 33 роки. Покійна була членкинею церкви св. Юрія як також належала до жіночого т-ва ім. Княгині Ольги. Похоронена на цвинтарі церкви св. Юрія в Лашінах.

По похороні відбулося прийняття в церковній залі. Тому, що покійна мала багато знайомих краянів і в інших провінціях Канади, то парох церковної громади прот. К. Квасницький запросив пань Н. Луцишину і Ольгу Штихно, щоб перевели збірку на пресу і опис про бл. п. Єлену Мислюк. Зібрано $38.60 з яких 10 дол. призначено для жін. журнала „Промінь".

Для наших господинь

Цей відділ веде пані А. Сенів з Едмонтону, референтка домашньої економіки Союзу Українок Канади.

Салата з яйцем

Сіль і перець
Зубчик часнику розкраяний по половині
Салата-листочки або головка
1 яйце
Сік з одної цитрини
½ ложечки вустер сос
½ горнятка потертого сира (Пармезон)

Вкинути кілька зерен соли в миску, в якій має бути приготовлена салата. Натерти часником спід і боки миски.

Решта часнику викинути. Листки салати сполоскати і дати протрахнути, відтак поломити, або покришити на грубі кусні і виложити в вимащену часником миску. Яйце варити одну хвилину (не більше) і розбити поверх салати. Добре вимішати. Додати сік з цитрини, вустер сос і сир. Добре вимішати. Покушати. Як треба — додати солі. (Часом сир досить солоний і не треба солі.) Поперчити свіжо-тертим перцем.

На зміну можна додати „крутонз". Як зробити „крутонз". Порізати хліб на пів цалеві кавальчики-кубки. Дати на бляшку і поставити в піч 350° Ф., щоб зарумянилися; час від часу помішати. Вихолодити. Приготовити в слоїку: масличозу оливу (олив оїл) дати розкраяний зубець часнику і вложити цей спражений хліб. Хай постоїть 2-3 годин. Вибрати „крутони" з оливи і виложити на папір, щоб олива стекла, додати до салати.

Можна подати попередньо подану салатку також з маринованими печерицями. **Мариновані печериці.** Печериці покраяти на тоненькі платочки, дати на одну годину до „Френч дресінг", до якого можна додати петрушку і часнику. Вибрати печериці з „френч дресінг" і вимішати з салатою.

Всім, що відпроважали покійну на місце вічного спочинку як і церковному хорові під управою п. П. Киселенка, як також і членкиням жіночого т-ва ім. княгині Ольги, що приготовили страви на обід, щиро дякують глибоко засмучені чоловік і син покійної. **Н. Луцишина**

Куряча печеня

Від 2 до 2½ фунтова курка до печеня
2 яєць
½ горнятка молока
1 горня муки
2 ложечки соли
½ ложечки перцю
1 ложечку паприки
½ ложечки „селери" соли
Товщ — олива і масло змішані по половині
¼ горнятка муки
2 горнят рідкої сметани.

Курку порізати на кусники. Вибити яйця, додати молоко. Окремо змішати — одно горня муки, сіль, перець, паприку і салєрову сіль. Обкачувати казалки курячого мяса найперше в цю муку, відтак занурити у розбите яйце і знов обкачати мукою. Товщ (олива і масло) добре загріти, щоб був гарячий, дати готові обмачені в муці і яйцях кусники і хай жариться, аж стане румяне з обидвох боків. Коли вже все мясо готове, дати його знов до тої самої пательні з товщем, накрити тісно і варити на кружку на дуже повільнім огні аж мясо стане мяке. Час від часу обертати. Варити яких 30 хвилин. На останніх 10 хвилин зняти покришку, щоб мясо стало крухке. Вибрати мясо з пательні, відлити товщ, що в нім варилось мясо, відміряти пів горнятка і дати знов до пательні, дати до того товщу пів горнятка муки, розмішати і хай закипить. Загріти сметанку і поволі вмішувати до товщу з мукою. Дати закипіти. Покушати й як що треба— додати соли і перцю. Подавати цю сметанкову запражку поверх мяса або скремо до мяса.

Цей припис на 6 осіб.

Суничний пух

1 пачка суничного „джело"
¼ горнятка цукру
Сіль
1 горня кипячої води
⅓ горнятка зимної води
2 ложки цитринового соку
2 горнят свіжих суниць, помятих
1 пачку „Дрім гвип"
½ горнятка зимного молока
½ ложечки ванілії.
Бляшка, вистелена потертими „греєм вейферс".

Насамперед взяти яких 30 платинок „греєм вейферс" потерти їх качалкою, дати ½ горнятка масла, ¼ ложечки соли, одну ложку цукру. Усе вимішати, виложити на бляшку, затримавши якого ¼ горнятка для посипання зверху, як хто бажає.

Джело, цукор і сіль змішати і роспустити в горнятку кипячої води, додати ⅓ горнят зимної води і цитриновий сік. Захолодити, щоб трохи згусло. Розмішати. Додати „Дрім Гвип" з молоком і ванілію (після припису що на пакеті). Поволі домішувати до маси приготовані помяті суниці. Виложити на приготовлену, підсипану „грейгем вейферс" бляшку і поставити, щоб захолонуло на твердо. Хто хоче, може зверху посипати відложеними кришками з „вейферс". Можна також для прикраси верха відложити кілька суниць і прибрати верх цілими, або половинками.

Мігдаловий корж з консервою

В мисці змішати: 10 ложок масла (мякого), ⅔ горнят цукру, 1¼ горнятка муки — просіяної, 1 горня потертих мігдалів, 1 ложечку потертої на тертці скірки з цитрини, ¼ ложечки цинамону, 2 жовтки з яєць і 2 з натвердо зварених яєць жовтки — пімятих.

Усе це руками добре вимішати, щоб було гладке тісто. Розстелити половину тіста на 8 цалеву квадратову бляшку, добре вимащену маслом. Поверх тіста дати консервовані абрикоси, або малини. Треба 3 ложки консервованої маси. З решта тіста витачувати подовгасті, завгрубшки олівця валочки, тим валочком обвести довкруги бляшку при краях, а решта накладати валочки вздовж і впоперек наложеного консерву, що вийде в роді віконців. Пекти в температурі 325° Ф. від 45 до 50 хвилин, щоб легко зарумянився. Додати ще знов ще 3 ложки консерву між гратки і тоді покраяти на 18 кусничків. Цей корж можна пекти у паївці, то тоді його можна краяти клином.

Адреса центральної Управи Союзу Українок Канади:

Ukrainian Women Ass'n of Canada
203 Union Bldg. Edmonton, Alta.

P 46A
MALANCHUK MRS N JAN 64
10959-117 ST
EDMONTON ALTA

Історія організації Союзу Українок Канади — видана з нагоди 25-ліття діяльности **"Чверть століття на громадській ниві".** Багато ілюстрована. Стор. 540.

Ціна **$5.00**

ДОКІЯ ГУМЕННА

СЕРЕД ХМАРОСЯГІВ

Нова, щойно вийшла з друку книжка відомої авторки.

Перед читачем цієї книжки промиготить захоплива панорама нью-йоркської мозаїки, вловлена двадцять один раз у раму короткої новелі.

Ціна книжки $2.50.

Замовлення й оплату надсиалти на адресу

DOKIA HUMENNA
c/o UVAN
206 West 100:h Street
New York 25, N.Y., U.S.A.

Три сильветки — Л. Білецький. Біографічні описи трьох визначних письменниць України — Марко Вовчок, Леся Українка і Ольга Кобилянська. Ілюстрована.

Ціна **$1.50**

Українське вишивання, взори і стіби в англійській мові — А. Рурик. Книжка містить 219 ілюстрацій — взори й їх приміненння та пояснення до кожного взору. Крім того є 12 карток кольорових взорів, в яких є 94 ріжних взірців.

Ціна **$4.00**

Замовляйте в централі Союзу на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

203 Union Bld. — **Edmonton, Alta.**